

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır !

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 14 SAYI: 74 Temmuz-Ağustos 2003

*“Ne Avrupa, ne ABD
insanlığın geleceği üzerine
son sözü söyleyemeyecektir”
Fidel Castro*

*Çuvallanan Subaylar,
Çuvallayan Genelkurmay,
Ulusal Onur*

Stratejik Ortaklık

*AB Uyum Paketleriyle
“Yukardan Aşağı Demokrasi”*

*Düşük Yoğunluklu Çatışma
Ya da “Başı Kesilmiş Tavuk”*

*Borsa “Yatırımcıları”nın Yüzü
Ne Zaman
Gülecek?*

İÇİNDEKİLER

“NE AVRUPA, NE AMERİKA
İNSANLIĞIN GELECEĞİ
ÜZERİNE SON SÖZÜ
SÖYLEYEMEYECEKTİR”
FİDEL CASTRO

3

Fidel Castro'nun Moncada saldırısının 50. yılı nedeniyle 26 Temmuz 2003 günü Santiago de Cuba'da yaptığı konuşma.

ÇUVALLANAN
SUBAYLAR,
ÇUVALLAYAN
GENELKURMAY,
ULUSAL ONUR

7

4 Temmuz günü Irak'ın Süleymaniye kentinde Amerikan askerleri tarafından başlarına çuval geçirilerek gözaltına alınan 11 asker olayının genel bir değerlendirmesi.

STRATEJİK
ORTAKLIK

15

AKP hükümetinin ellerine geçen her fırsatta yeniledikleri “biz Amerikanın stratejik ortağıyız” sözlerinde ifadesini bulan işbirlikçilik çabaları üzerine.

AB UYUM
PAKETLERİYLE
“YUKARDAN AŞAĞI
DEMOKRASİ”

19

AB yandaşlarının ve işbirlikçi adaylarının “demokratikleşmenin son adımı” olarak sundukları 7. AB uyum paketi üzerine bir değerlendirme.

DÜŞÜK
YOĞUNLUKLU
ÇATIŞMA YA DA
“BAŞI KESİLMİŞ TAVUK”

26

Irak'ta hemen hergün en az bir Amerikan askerinin ölümüyle sonuçlanan silahlı eylemlerin niteliği üzerine bir inceleme.

BORSA
“YATIRIMCILARI”NIN
YÜZÜ NE ZAMAN
GÜLECEK?

31

Ve bir kez daha menkul kıymetler borsası üzerine.

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (V.i.S.d.P) : **Sezai Görür**

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

İnternet Adresi:

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

E-Mail Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.com

Bu sayı İLKER Matbaası'nda basılmıştır.

Baskı Tarihi: 1 Ağustos 2003

Ederi: 1.000.000 TL.

3 €

Abone Ederi:

10 Sayı 40 €

15 Sayı 55 €

Santiago de Cuba
26 Temmuz 2003

... Bir süre önce, Haziran'ın başlarında, Avrupa Birliği, kendi dışişleri bakanlarının önceki tahlillerini yok kabul ederek, küçük bir grup bürokratin hazırladığı, faşist kökenli ve faşist ideoloji sahibi José María Aznar adındaki kişinin kışkırtıcılığında kötü bir karar kabul etti. Bu kararın kabul edilmesi, hegemonik süper gücün saldırgan politikasının Küba'ya yönelik düşmanlık ve tehdidine eklenmiş korkak ve iğrenç bir eylemdir.

Onlar, Küba'ya yaptıkları, "insani yardım" adını verdikleri şeyi azaltmaya ya da gerekirse kesmeye karar verdiler.

Ülkemiz ekonomisinin çok büyük zorluklar içinde bulunduğu geçen birkaç yıl içinde sağlanan bu yardım ne kadardır biliyor musunuz? 2000 yılında AB'nin insani yardım adını verdiği miktar 3,6 milyon dolardır. 2001'de 8,5 milyon ve 2002'de 0,6 milyon dolar. Bu, herkesin bildiği emperyalist saldırganlığın büyük tehdidine karşı halkımızın güvenliğini korumak amacıyla, tümüyle yasal zeminde Küba'nın kabul ettiği adil ölçülere sahipti.

Görüyorsunuz, yıllık olarak ortalama 4,2 milyon dolar, ki 2002 yılında bir milyonun altına indirildi.

Ülkemize 2,5 milyar dolar zarara malolan Kasım 2001 ile Ekim 2002 arasındaki üç büyük tayfun felaketi ve ABD'ye yönelik 11 Eylül terörist saldırısı sonrasında turizmdeki büyük düşüşle birleşti. Uluslararası ekonomik kriz nedeniyle şeker ve nikel fiyatlarındaki düşüş ve değişik etmenlerle petrol fiyatlarındaki artışla birleştirence, "insani yardım" adını verdikleri bu şeyin gerçekte ne anlamı var? 40 yıldır ABD hükümeti tarafından uygulanan ekonomik ambargonun vermiş olduğu 72 milyar dolar kayıp ve hasarla karşılaştırm. Bu, Küba ile iş yapan işadamlarını cezalandıran, Avrupa Birliği'nin ekonomik çıkarlarını tehdit eden Helms-Burton yasasının bir sonucudur.

AB ülkeleri, Amerikanın Küba'ya uyguladığı ambargo süresince şeker sübvansiyonları nedeniyle milyarlarca dolar kaybetmişlerdir.

Küba, son beş yılda AB ülkelerine mal ithalatı karşılığı olarak 7,5 milyar dolar ödemiştir, yıllık ortalama 1,5 milyar dolardır. Diğer taraftan, son beş yılda, bu ülkelerin Küba'dan yaptıkları ithalat yıllık ortalama olarak 571 milyon dolardır. Söyleyin kim kime yardım etmiş?

Ayrıca bu çığırkanlığı yapılan insani yardım, bürokratik engellerle, exchange bürolarındaki değişim oranlarıyla, üçüncü tarafların kabul ettiği projeleri ulusal parayla finanse etmek için ulusal parayla eşdeğer bir fon yaratılması gibi kabul edilemez koşullarla gelmektedir.

Bu demektir ki, eğer Avrupa Komisyonu bir milyon dolar verirse, Küba 27 milyon Küba pezosu koyacak ve bu projelerin yürütülmesi Avrupa'nın NGO'larının tüm karar alıcı süreçlerde yer almasıyla mümkün olacak.

Bu saçma, asla kabul edilemez koşul, pratikte üç yıllık projelere yardım akışının sağlanmasıyla paralel hale getirilmiş, sonradan da tümüyle dondurulmuştur.

Ekim 2000 ile Aralık 2002 arasında Avrupa Komisyonu resmi olarak 10,6 milyon dolar tutarındaki dört projeyi (çoğunluğu yönetsel, yasal ve ekonomik konularda teknik yardımı içermektedir) onaylamıştır ve sadece 1,9 milyon dolar gıda güvenliği içindir. Bunların hiçbirini yerine getirilmemiştir, bu kurumun bürokratik mekanizmaları tarafından değişik bahanelerle engellenmiştir. Yine de bu miktarlar tüm Avrupa Birliği raporlarında, her ne kadar ülkemize gelmiş tek bir cent bile mevcut değilse de, "Küba için uygun görülmemiştir" şeklinde yazılır.

Unutulmamalıdır ki, bunlara ek olarak, Avrupa Komisyonu ve üye ülkelerin Küba'ya yardımıyla ilgili kendi raporlarının dolaylı bir maliyeti de vardır, öyle ki birinci sınıf standartlarda kendi uçak şirketlerinden alınan uçak biletleri, otel paraları, seyahat masrafları, ücretleri ödenmektedir. Doğrudan projelerin gerçekleştirilmesinde kullanılacağı varsayılan yardım paraları, hiçbir biçimde ülkeye yardım olmayan bu masraflar tarafından küçük küçük tüketilmektedir, ama yine de kamuoyuna kendi "cömertlikleri"nin bir parçası olarak sunmaktadırlar.

Onlar, bu koşullarda, küstah bir biçimde Küba'ya baskı yapmaya ve gözdağı vermeye kalkışmışlardır.

Küba, ambargo altında, kuşatılmış küçük bir ülkedir, ama sadece ayakta kalmaya çalışmamıştır, aynı zamanda Avrupa koloni güçlerinin yüzyıllar boyu sömürdüğü üçüncü dünya ülkelerine yardım etmeye de çalışmıştır.

40 yıl boyunca, yüz üçüncü dünya ülkesinden, 30.000'i Afrika'dan olmak üzere, 40.000 genç insan üniversite düzeyinde mesleki ve teknik eğitim için Küba'ya gelmiştir. Onlara hiçbir maliyet çıkarılmamıştır ve ülkemiz, Avrupa Birliği ülkelerinin yaptığı gibi, bu aydınlık beyinlerin bir tekini bile çalmaya çalışmamıştır. Diğer taraftan, bu süre boyunca 52.000 Kübalı doktor ve sağlık görevlisi 93 ülkede gönüllü olarak ve ücretsiz görev yapmışlar, milyonlarca yaşam kurtarmışlardır.

Bu süreç sona ermemiştir. 2002 yılında üçüncü dünyadan 16.000 genç master çalışmalarını için hiçbir ücret ödemeksizin ülkemizde bulunmaktadır, bunların 8.000'i doktor olarak eğitim görmektedir. Eğer bu eğitimin ABD'deki ve Avrupa'daki parasal karşılığı hesaplanacak olursa, her yıl 450 milyon dolardan daha fazla olduğu görülecektir. Eğer en uzak köşelerde ve en zor bölgelerde görev yapan 3.700 doktorun WHO (Dünya Sağlık Örgütü) verilerine göre yıllık ödenen ücretlerini hesaplırsanız, bu miktara 200 milyon dolar daha eklemeniz gerekir. Herşey dahil, tahminen 700 milyon dolar.

Bunları bu ülke yapabilmektedir, kendi mali kaynaklarını gözetmeden, ama Devrim tarafından yaratılmış olan olağanüstü insan sermayesine dayanarak yapabilmektedir. Avrupa Birliği'nin, bu ülkelere teklif ettiği o işe yaramaz ve değersiz yardımlarından dolayı utanması için bir örnektir.

Küba askerleri ırkçılığa karşı savaşta kanlarını dökerken, Avrupa Birliği ülkeleri Güney Afrika ırkçıları ile her yıl milyarlarca dolarlık ticaret yapıyorlardı, Güney Afrika halkının ucuz, yarı-köle emeğiyle yüksek kârlar sağlamak için bu ülkeye yatırım yapıyorlardı.

Geçen 21 Temmuz'da, bir hafta önce, Avrupa Birliği, Küba'daki kendi

utanç verici ortaklık konumunu gözden geçirmek için tantanalara yaptığı toplantıda, 5 Haziranda Küba'ya karşı kabul ettiği meşhur önlemleri yeniden onayladı ve "ortak konumun hedeflerini daha etkin biçimde izlemek için" politik diyalogu sürdürme kararı aldığını açıkladı.

Küba hükümeti, Avrupa Komisyonu ve Avrupa Birliği hükümetleri tarafından önerilen ve önerilebilecek olan, haysiyet duygularından yoksun her türlü yardımı ya da insani yardımı almayı reddediyor. Ülkemiz sadece tek bir yardım biçimini, bölgesel ya da yerel özerk hükümetlerden, hükümet dışı örgütlerden ve dayanışma hareketlerinden gelecek olan alçakgönüllü ve Küba'ya politik koşullar empoze etmeyen yardımları kabul edecektir.

Avrupa Birliği politik diyalogu sürdürme kararı aldığı zaman kendisini gü-lünç duruma düşürdü. Açıktır ki, bu halk, egemenliğini ve onurunu hiç kimseyle tartışmaz. Tarihsel olarak köle tüccarı, yağmacı ve tüm halkları yokeden, bugün de adil olmayan ticaretle, doğal kaynaklarını sömürerek ve yağmalayarak, ödenemez dış borçlarla, beyin göçüyle az gelişmiş ve yoksul milyarlarca insana acı çektiren eski kolonyalist güçlerle asla.

Avrupa Birliği tümüyle bağımsız bir diyalog kurma özgürlüğüne sahip değildir. Onun NATO ve ABD'ye verdiği taahhütler ve Cenevre'de alınan Küba'yı yıkmak isteyen kişilerle birlikte hareket etme kararı, yapısal değişimi gerçekleştirme gücüne sahip olmadığını gösteriyor. Eski sosyalist topluluğun ülkeleri yakın zamanda Avrupa Birliği'ne katılacaktır, ancak Avrupa ülkelerinden daha çok ABD'nin çıkarlarına bağlı olan bu ülkelerin fırsatçı yöneticileri AB içinde süper gücün truva atı görevini göreceklerdir. Onlar, Küba'ya karşı kin doludurlar. Onlar, binlerce kez daha adil ve daha insani bir toplum olan sosyalizmi, asla affedilemeyecek şekilde, kendileri terk ederek çürümüş bir sistemi benimsemişlerdir.

Avrupa Birliği oluşturulduğu zaman onu alkışladık, çünkü o, güçlü bir askeri birlik ve ekonomik güç olarak akılcı ve yararlı bir karşı denge unsuru olacaktı. Biz Euro'yu da sevinçle karşıladık, ABD dolarının mutlak gücüyle boğulan dünya ekonomisinin çıkarma olduğu için sevinçle karşıladık.

Ancak, diğer taraftan, dünyanın efendileri ile uzlaşma umuduyla kibirli ve hesapçı hareket ederek Küba'ya onur kırıcı davranışta bulduklarında, halkımızın saygısına zerre kadar layık değillerdir.

Onlarla, kamusal alanda, uluslararası forumlarda ve dünyayı tehdit eden büyük sorunların konuşulduğu yerlerde hiçbir diyaloga girilmeyecektir.

Biz Avrupa Birliğinin ya da Birliksizliğinin ilkelerini tartışma konusu yapmayacağız. Onlar, Küba'da, efendilere boyun eğmeyen, tehditleri kabul etmeyen, sadaka için dilenmeyen, gerçekleri söylemekten korkmayan bir ülke bulacaklardır.

Birilerinin onlara bazı gerçekleri anlatması gereklidir, çünkü onların bencilliklerinin yanısıra, kendilerine yaltaklanan, Avrupa'nın eski ihtişamıyla büyülenmiş pek çok kişi vardır. İspanya'yı niçin eleştirmiyorlar? Avrupa'yı muz cumhuriyetleri düzeyine indiren onun eğitim sisteminin felaket durumunu düzeltmek için ona neden yardım etmiyorlar? İngiltere'yi, bu mağrur ulusu silip süpüren uyuşturucuyu önlemek için niçin yardım etmiyorlar? Onlar apaçık ihtiyaç duydukları halde kendilerine niçin yardımcı olmuyorlar ve durumlarını tahlil etmiyorlar?

Avrupa Birliği, dünya halklarının büyük çoğunluğunun gerçek insan haklarına kavuşması için; dünyanın tüm kaynaklarını ele geçirme peşindekilerin yüzlerine karşı akıllı ve onurlu tutum almak için; ABD eğlence sektörünün uluslarüstü istilasına ve nüfuzuna karşı kendi kültürel kimliğini savunmak için; on milyonları bulan işsizlik sorununu çözmek için; kendi fiilen okur-yazar olmayanlarını eğitmek için; göçmenlere insani davranmak için; Küba'nın yaptığı gibi, kendi yurttaşlarının tümünün gerçek sosyal güvenlik ve sağlık hizmetlerini garanti altına almak için; kendi tüketici ve savurgan alışkanlıklarını

ölçülü hale getirmek için; bürokratik ve demagojik yollara sapsaksızın, dünyanın yoksulluğunu, kötü sağlık koşullarını ve cehaletini birazcık olsun azaltmak için yapılanları kendi GSMH'larının %1'i ile güvenceye almak için; köleliliğin ve kolonizmin yüzyıllar boyu Afrika ve diğer bölgelerde yapmış olduğu zararları birazcık olsun tazmin etmek için; Karaiblerden Falkland adalarına kadar bugün hala varlığını sürdüren koloni bölgelerini görmezlikten gelmeyecek, bu bölgelerin bağımsızlığını kazanmaları için, koloni sömürsünden onları korumak ve tarihsel zararlarını gidermelerine yardımcı olacak ekonomik yardımı yapmak için daha çok çalışmalı ve daha az konuşmalıdır.

Bu liste sonsuza kadar uzayıp gidiyor. Eklemeliyim ki, insan haklarını savunan gerçek politika, içi boş sözcüklerle değil fiilen işe girilerek yapılır. GAL tarafından öldürülen Basklı olayını gerçekten soruşturarak; bilimadamı Dr. David Kelly'nin nasıl öldürüldüğünü ya da intihara zorlandığını dünyaya anlatarak; Latin-Amerika ülkelerini ilgilendiren NATO'nun yeni stratejik konseptine ilişkin Rio de Janeiro'da onlara sorduğum soruları yanıtlayarak; tüm tarihin en büyük askeri gücü tarafından ilan edilmiş olan dünyanın herhangi bir ülkesine karşı önleyici vuruş (*preemptive strikes*) doktrinine kesin olarak ve cesaretle karşı çıkarak yürütülür.

Küba üzerindeki uydurma ve zorlama yaptırımlar sadece haksız değil, aynı zamanda gülünçtür. Yine de teşekkür ediyoruz, onların sayesinde büyük bir insan sermayesi yarattık. Küba'nın yaşayabilmek, gelişmek ve başarmak için, ki onlar asla başaramayacaktır, Avrupa Birliği'nin yardımlarına ihtiyacı yoktur.

Avrupa Birliği kibirini ve mantıksızlığını gidermelidir.

On yıllardır bizim halkımız Avrupa Birliği'nin dayatmalarından daha büyük yüklerini dayatan güçlerle çarpışmıştır; her yerde büyük dinçlikte yeni güçler ortaya çıkıyor. Kendilerini geliştirme ve zenginleştirme uğruna başkalarını yokeden ve yoksulluğa mahkum eden mekanizmanın çarkları altındaki halklar gardiyanlardan, müdahalecilerden ve yağmacılardan usanmıştır, bugün bu halkların bazıları dizginlenemez bir güçle ilerliyorlar, ve diğerleri onlara katılacaktır. Onlar arasında büyük bir uyanış var. Gelecek bu halkların olacaktır.

Bu 50 yıllık direniş ve mücadele sürecinde bunlardan çok daha büyük zorluklarla yüzyüze geldik. Avrupa Birliği ülkelerinden hiçbir biçimde yardım almaksızın sosyal ve insani kazanımlar sağladık. Onlara çağrı yapıyorum, kendi hataları üzerine düşünüp taşınınsınlar ve öfkeli çıkışlardan ya da Avrupa narsis taşkınlıklarından uzak dursunlar.

Ne Avrupa, ne ABD insanlığın geleceği üzerine son sözü söyleyemeyeceklerdir.

Bugün elli yıl önce başlattığımız mücadele ve girişim için yargılandığım olağanüstü mahkemede söylediğim benzer şeyleri yineleyeceğim, ama bu sefer bunları söyleyen ben olmayacağım; tarihsel ve büyük bir devrimi gerçekleştirmiş olan ve başarıyla savunan halk tarafından söylenecektir:

Beni mahkum edebilirsiniz. Bu sorun değildir. Halklar son sözü söyleyecektir!

50 yıl boyunca bu mücadelede düşenler sonsuza kadar yaşayacaktır.
Yaşasın rüyalarını gerçeğe dönüştüren halk!
Venceremos!

Çuvallanan Subaylar, Çuvallayan Genelkurmay, Ulusal Onur

Resmi açıklamalara göre, “ABD’nin bağımsızlık günü olan 4 Temmuz’da Irak’ın kuzeyindeki Süleymaniye kentinde 100 kişilik bir ABD birliği Kerküklü mahalli personelin de katılımıyla özel tim bürosunu” basarak, burada görevli 3 subay ve 8 astsubayı gözaltına almış ve başlarına çuval geçirerek Bağdat’a götürmüştür. Başlarına çuval geçirilen, tokatlanan ve hakarete uğrayan 11 askeri görevli 57 saat sonra “serbest” bırakılmıştır.

11 askerin gözaltına alınması olayının kamuoyuna yansımalarından sonra “gerek hükümet seviyesinde, gerek askeri makamlarca” birbiriyle çelişen açıklamalar yapılmaya başlanmıştır.

“Hükümet seviyesinde” yapılan açıklamalarda, “olay”ın, “yerel bir olay” olduğu, “malum bir ABD’li albayın işgüzarlığı” olduğu, “fazla büyütülmemesi gerektiği”, “ABD ile stratejik ortak olunduğu” belirtilirken, “askeri makamlarca” yapılan açıklamalarda ise, “olay”ın “kabul edilemez” olduğu, sözkonusu olanın “milli onurumuz ve Türk Silahlı Kuvvetleri’nin onuru” olduğu belirtiliyordu.

Üçü subay ve sekizi astsubay olan “11 asker”in ABD askerleri tarafından gözaltına alınması ve bu gözaltı süresince “terörist muamelesi” görmesi, tüm basın-yayın organlarında “ulusal onurun çiğnendiği” manşetleriyle yansırken, AKP hükümetinin “soğukkanlı ve olayı yatıştırıcı yaklaşımı”, giderek “ne oluyor” sorusunun sorulmasına yol açmıştır.

Gazetecilerin, “ulusal onurumuzu çiğneyen bu davranış karşısında ABD’ye nota verecek misiniz?” sorusuna “T.C.’nin başbakanı” sıfatını taşıyan Tayyip Erdoğan’ın verdiği

yanıt ise, “Bu müzik notası değil. Öyle aklınıza her estiğinde verilmez. Ağırlığı ve ciddiyeti vardır...” şeklinde olmuştur.

Ve ardından “olayı incelemek” amacıyla “ortak komisyon” kurulduğu, olayın “incelendiği” açıklamaları yapılmıştır. ABD’li generalin yaptığı söylenen “inceleme” sonrasında “ortak açıklama” yapılmasına sıra geldiğinde, ABD, “ortak açıklama”nın Washington tarafından onaylanmadığını gerekçe göstererek “Türk tarafının” açıklamasını 24 saat “teyit” etmemiştir. İşte bu 24 saat içinde ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld’in Tayyip Erdoğan’a yazdığı mektup ortaya çıkmıştır.

“Diplomatik teamüllere uygun olmayacak biçimde”* ABD Savunma Bakanı Rumsfeld’in “Başkan Bush’un isteği üzerine” diyerek Başbakan Erdoğan’a gönderdiği mektup konusunda da, 11 askerin başına “çuval geçirilmesi” olayında olduğu gibi, birbiriyle hiçbir ilişkisi olmayan açıklamalar gazetelerde yer almaya başlamıştır.

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Rumsfeld’

* “Diplomatik teamüller”, uluslararası ilişkilerde uzun yıllardır süregiden ve yazılı olmayan davranış ve davranış kurallarını ifade eder. Örneğin, bir ülkenin devlet başkanı bir başka ülkenin devlet başkanı ile eş kabul edilir. Bu nedenle, devletler arası ilişkilerde eş düzeydeki devlet görevlileri birbirleriyle muhatap olurlar. Bu “diplomatik teamüle” göre, ABD Savunma Bakanı’nın eşdeğeri Türkiye’nin Savunma Bakanı’dır. Dolayısıyla Donald Rumsfeld’in “başbakan” sıfatı taşıyan Tayyip Erdoğan’a “mektup” yazması, onu kendisine muhatap olarak alması anlamına geldiğinden “diplomatik teamüllere” uygun değildir. Ancak “ulusal onur”un ayaklar altına alındığı bir dönemde “diplomatik teamüller”den söz etmek yalnız bir aptallıktır.

in mektubunun “basında farklı yansıtıldığını”, mektupta “Türkiye-ABD ilişkilerinin stratejik öneminin ve Türk Silahlı Kuvvetleri’ne duyulan saygının vurgulandığını ve Süleymaniye’de yaşanan olaydan duyulan üzüntünün ifade edildiğini” belirterek, “Türkiye-ABD stratejik ortaklığı ve dostluğuna verilen önem”den söz etmiştir. Yine Abdullah Gül, gazetecilerin “Rumsfeld’in mektubundan yönetimin operasyondan haberdar olduğu mesajı çıkıyor mu?” sorusuna, “Yok, hayır” diye yanıt verirken, 11 askerın kafasına “çuval” geçirilmesi olayını “yerel bir olay” ve “yerel bir ABD subayının işgüzarlığı” olarak açıklamaya devam etmiştir.

Ve 18 Temmuz günü Rumsfeld’in mektubu gazetelerde yayınlanmıştır.

“Umarım, askerlerimizin oluşturduğu ve gerçekleri araştıran Ortak Komisyon’un çabaları, bizim askerlerimizin ve subaylarımızın, Süleymaniye’deki tesise baskın yapmak için haklı ve acil nedenleri bulunduğu yolunda size güven kazandıracaktır. Bizim askeri güçlerimizin süratle hareket etmesinin temellerini, bir suikast tehdidi ve koalisyona karşı eylemlerin hızla destbalize edici sonuçları olabileceği oluşturdu. Ayrıca, hiç beklenmedik bir şekilde, çok sayıda silah, patlayıcı maddeler, detonatörler ve zamanlama cihazlarının gözaltına alınan üniformasız personel ile birlikte ele geçirilmesi mevcut kuşkularımızı daha da artırdı. Bizim anlayışımıza göre, ele geçirilen cihazların çoğu Türk güçlerinin genelde kullandığı türden değildi.

Türk Hükümeti’nin, Kuzey Irak’taki koalisyona faaliyetlerine karşı zararlı bir harekete yetki vermeyeceğini ve desteklemeyeceğini biliyoruz, ancak gerçekler de gözden geçirilmek üzere Ortak Komisyon’un önündedir. Bizim askeri güçlerimiz harekete geçti, çünkü gözaltına alınanlardan en az bazılarının Kuzey Irak’taki koalisyona faaliyetlerine karşı komplo içinde bulunduğuna yönelik zamana duyarlı bilgilerimiz vardı.” (abç)

Görüldüğü gibi, Rumsfeld, 11 askerın kafasına “çuval” geçirilmesi olayının, doğrudan ABD yönetiminin bilgisi dahilinde olduğunu ve “haklı nedenlere” dayandığını söylerken, aynı zamanda “Türk hükümeti’nin “Kuzey

Irak’taki koalisyona faaliyetlerine karşı zararlı bir harekete yetki vermeyeceğini ve desteklemeyeceğini biliyoruz” diyerek AKP hükümetini olayın dışında tuttuğu mesajını vermektedir.

Mektubun metninin açıklanmasından önce Abdullah Gül’ün yaptığı açıklamaların tümüyle gerçek dışı olduğu da, böylece ortaya çıkmıştır.

4 Temmuz günü gerçekleşen olaydan sonra yapılan tüm spekülasyonlar böylece sona ererken, 11 askerın kafasına “çuval” geçirilmesi olayının doğrudan ABD yönetiminin bilgisi ve onayı ile gerçekleştiği, amacın “Türk özel timlerinin” “suikast tehdidi”ni ortadan kaldırmak olduğu “resmen” açıklanmış oldu.

Ancak Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün olay üzerine yaptığı “Türk-Amerikan ilişkilerine, Türk ve Amerikan silahlı kuvvetlerinin ilişkilerine önem veriyoruz, ama bu ilişkilerin önemi kadar önemli olan bir şey daha vardır, o da **milli onurumuz ve Türk Silahlı Kuvvetleri’nin onurudur**” açıklaması ise, gazetelerin sayfaları arasında unutulup gitmiştir.

Tarihler 20 Temmuz’u gösterdiğinde ise, Amerikan emperyalizminin Türkiye’den asker istediği ve 10.000 kişilik askeri birliğin Irak’a gönderilmesi için hazırlıkların başlatıldığı haberleri gazete manşetlerinde yer almaya başlamıştır.

Doğal olarak, olayları izleyen herkes, “ne oldu?” sorusunu birkez daha düşünmek zorunda kalmıştır.

11 askerın kafasına “çuval” geçirilmişken ve Irak’ta hergün birkaç Amerikan askeri öldürülürken, 10.000 kişilik bir askeri birliğin Amerikan emperyalizminin hizmetinde ve yönetiminde Irak’a gönderilmesinin nedenleri boşlukta kalmıştır.

4 Temmuz günü 11 askerın kafasına “çuval” geçirilmesiyle başlayan ve 20 Temmuz günü Irak’a 10.000 asker gönderilmesine karar verildiğinin gazetelere yansıtılmasına kadar geçen süreçte yok olan “ulusal onur” iken, varolan Amerikan emperyalizminin hükümet ile genelkurmay üzerinde giderek ağırlığını ve gücünü göstermeye başladığıdır.

“Wolfowitz’in açıklamasında ortaya konulduğu gibi, bir tarafta ‘geçen yüzyılın anılarıyla beslenen’ ‘laik-milliyetçiler’, diğer tarafta ‘liberal-şeriatçılar’ bulunmaktadır. Ordu ve sivil

bürokrasi içindeki 'geçen yüzyılın anlamlarıyla beslenen milliyetçiler'e karşı AKP'nin 'liberalizm'i harekete geçirirken, AKP'nin 'şeriatçılığın'a karşı ordu ve sivil bürokrasinin 'laikçiliği' harekete geçirilmektedir. Ve her zaman olduğu gibi, bu 'savaş', 'medya' aracılığıyla yönlendirilmektedir.

Özellikle Doğan Holding'in yayın organlarında bir gün AKP'ye övgüler dizen sürmanşetler atılırken, ertesi gün kolaylıkla 'laiklik elden gidiyor' sürmanşetleri atılabilmesinin nedeni de bu savaşın 'iti ite kırdırma' taktiğinden kaynaklanmaktadır.

Bu 'savaşın' galibi yoktur. Amaç, 'savaşın güçleri' birbirlerini yıpratarak, tek başına bir güç olmaktan çıkartmaktır. Zayıflatılan tarafların, zayıfladıkları oranda, Amerikan emperyalizminden destek arayışına gireceği hesaplanmaktadır. AKP, 'laiklik' adına yapılacak bir askeri darbeye karşı Amerikan emperyalizmini 'müttefik' olarak kabul ederken, genelkurmay 'şeriatçılığ'a karşı Amerikan emperyalizminin 'müttefik' olacağını varsaymaktadır. Böylece Amerikan emperyalizmi, taraflar arasındaki 'savaşın ve barışın' anahtar durumuna gelmektedir.*

İşte bu "anahtar", ülkedeki tüm asker ve sivil bürokrasinin, siyasal ve askeri tüm kararların ve doğrudan ülkenin siyasal ve askeri yönetiminin anahtarıdır.

Emperyalizme bağımlı bir ülkede başka türlü bir ilişkinin var olması ise zaten olanaksızdır. Ancak "savaşırılan" tarafların inançlarına ve düşüncelerine göre, kendileri ve ülke "bağımsızdır", ülkenin "emperyalizme bağımlı" olduğunu söyleyenler "komünistler", "vatan, millet düşmanları"dır. Dolayısıyla, onlar, "bağımsız" olduklarına inandıkları bir ülkenin siyasal ve askeri yöneticileri olarak "işin gereğini" yapmaktadırlar. Ülkenin "âli çıkarları" neyi gerektiriyorsa onu yaptıklarına inanmaktadırlar. Ortadoğu'nun "en güçlü", "istikrarlı" ülkesinin siyasal ve askeri yöneticileri olarak, gerektiğinde "ulusal onuru", "silahlı kuvvetlerin onurunu" bir yana bırakabileceklerdir. Bunların doğru

olmadığını söyleyen her kişi ve örgüt, "vatan, millet düşmanı"dır!

"Savaşırılan" kesimlerin bilmesi gereken tek gerçek, Amerikan emperyalizminin artık Türkiye'de siyasal ve ekonomik bir istikrar arayışı içinde olmadığıdır. 'Ortadoğu'da istikrarlı bir Türkiye' Amerikan emperyalizmi için bir ayakbağı durumuna gelmiştir. TÜSİAD'ın kendini akıllı zanneden 'patronlar'ının bilmesi gereken ise, Amerikan emperyalizminin 'yeni bir jeo-politik bölgesel güce' ihtiyacının olmadığıdır.**

Öte yandan, hükümet olmanın, temsil ettiği sermaye gruplarının güçlenmesini sağlamaktan başka bir anlamı olmadığını düşünen AKP yönetimi, Amerikan emperyalizminin desteğini alarak, Ortadoğu pazarında yer alabileceğini sanmaktadır. Amerikan emperyalizminin her istediğini yerine getirmekle, bir yandan ordudan gelebilecek "laikçi askeri darbe"den kendilerini koruyacaklarına inanırken, diğer yandan kendi sermaye grupları için geniş ticari olanaklar sağlayacaklarını sanmaktadırlar. Bunun karşılığı olarak, her türlü ekonomik, siyasal ve askeri karar alma gücünü Amerikan emperyalizmine devretmeye hazır dırlar.

Buna karşılık, "sivil" "laikçiler ve atatürkçüler"in "umudu" askeri bürokrasi, "medyatik" ifadeyle genelkurmay ise, "ulusal ve silahlı kuvvetlerin onuru" ile Amerikan emperyalizminin "stratejik ortağı" olma arasına sıkışıp kalmıştır. Görev sürelerinin sonuna gelmiş birkaç general ile "genç subaylar"ın "ulusal hassasiyeti" ve "atatürkçü dış politika" bağımlılığı Amerikan emperyalizminin "stratejik çıkarları"na ters düşmeye başlamıştır. Yıllarca Amerikan emperyalizminin askeri yardımları ile oluşturulmuş, Amerikan askeri eğitiminden geçmiş, tümüyle Amerikan emperyalizminin denetimi altına alınmış askeri güç (ordu) karar alamaz hale gelmiştir. Wolfowitz'in söylediği gibi, "Ordu, hangi nedenle olursa olsun, o önemli ve de oynamaları gereken liderlik konumuna tam olarak sahip çıkamaz" durumdadır. Genelkurmay başkanı Hilmi Özkök'ün "ılımlı ve yatıştırıcı" açıklamaları ile genelkurmayın "üst düzey görevlileri"nin "sert ve uzlaşmaz"

* *Kurtuluş Cephesi*, "Amerikan Emperyalizminin Sopaları ve Sopacıları" Sayı: 73, s. 26, Mayıs-Haziran 2003.

** *Kurtuluş Cephesi*, agy, Sayı: 73, s. 27, Mayıs-Haziran 2003.

açıklamaları bu durumun dışavurumları olmaktadır.

Bu durum karşısında, özellikle *Cumhuriyet* gazetesinde toplaşmış bulunan, “genç subayların hassasiyetinin” sözcülüğünü yaptıklarını sanan “ulusalcı”lar, bir yandan “ikinci kuvayı millîye”den söz ederken, diğer yandan orduya “görev başına” çağrısı yapmakta karar verememektedirler. Bu nedenle, 1970’lerin anti-emperyalist devrimci kitle mücadelesinin yeniden yükselişini bekler hale gelmişlerdir. **Fikret Bila**, “‘Süleymaniye baskını’ da Türk Ordusu ve Türk Ulusu için onur bayrağını yükseltme fırsatı vermiştir. Türk askerinin, bu olaydan da alınmış akıyla, onuruyla çıkacağına kuşku yok. Yeter ki, onur duygusuyla alay etmeyi alışkanlık haline getirenler de, orduyu içerde köşeye sıkıştırmak isteyenler de gerçeği görsünler ve artık engel olmasınlar” diye yazarken, **Oral Çalışlar** “olayın önemi”nden söz ettikten sonra, işlerin “usuletle ve suhuletle” halledilmesi gerektiğini; **Ali Sirmen** ise, “Türkiye bölgesinde ciddi bir durum ile karşı karşıyadır. Türkiye haklı, kararlı, ama soğukkanlı tutumunu ve tepkisini gösterirken gereksiz gürültüler ve sonuçsuz sertleşmelere yol açmamalıdır” diye yazabilmektedir.

Böylece “ulusal onur”un çiğnendiğinden söz eden *Cumhuriyet* gazetesi “ulusalcılar”ı, tıpkı Deniz Baykallı CHP’nin yaptığı gibi, “tepkilerini gösterirken gereksiz gürültüler ve sonuçsuz sertleşmelere yol açmamak” için, birkaç hamasi nutuktan öte birşey yapamayacak durumdadırlar. Onların “gereksiz gürültüler”den anladıkları, halkın anti-emperyalist eylemleridir. Onlar, ne olursa olsun, halk kitlelerinin **politize olmaması** için her şeyin yapılmasından yanadırlar. Ama öte yandan da, **apolitikleştirilmiş** kitlelerin “duyarsızlığı”ndan yakınmaktan da geri durmamaktadırlar.

İşte şeriatçısından ulusalcısına, AKP yandaşlarından “ordu” yandaşlarına kadar her kesimin 11 askerinin kafasına “çuval” geçirilmesi olayı karşısında gösterdikleri “tepki”, böylesine iki yüzlü ve birbirini dışlayan niteliklere sahiptir.

Evet, “Süleymaniye olayı”, kendisini bağımsız kabul eden bir ülkenin başına geçirilmiş “çuval”dır. Varolduğu iddia edilen “ulusal onur”a yönelik bir saldırdır, dünyanın “en büyük ordularından biri” olduğu ileri sürülen orduya karşı yapılmış askeri bir saldırdır. Doğal olarak da, böyle bir saldırı kar-

şısında bağımsız bir ülkeye “yakışır ve gerekli bir tepki” gösterilmek durumundadır. Ama tüm bunlar **gerçekten varsa** böyle bir tepki ortaya konulabilir. Olmayan şeyleri varmış gibi kabul ederek yapılan açıklamalar ve değerlendirmeler, sadece ülkenin emperyalizme bağımlılığını gizlemeye çalışmaktan ibarettir. “Süleymaniye olayı”, yani “gururumuz”* denilen “Türk ordusu”nun 11 subay ve astsubayının başına “çuval” geçirilmesi olayının gösterdiği gerçeklerden biri de budur.

Bu koşullarda, “Bu müzik notası değil. Öyle her aklınıza estiğinde verilmez” diyerek diplomatik bir araç olan nota vermeyi bile düşünmeyen bir hükümetin de, “Türkiye haklı, kararlı, ama soğukkanlı tutumunu ve tepkisini gösterirken gereksiz gürültüler ve sonuçsuz sertleşmelere yol açmamalıdır” diyen muhalefetin de, tek dayanağı ve güvenesi apolitikleştirilmiş halkın sessizliğidir.

Yapılan açıklamalara, atılan gazete manşetlerine bakıldığında “ulusal onur” konusunda mangalda kül bırakmayanlar, sıra “ulusal onuru” korumaya geldiğinde işlerin “usuletle ve suhuletle” halledilmesinin şampiyonları haline gelmişlerdir.

Şüphesiz **depolitizasyon koşullarında** “ulusal onur”un ne olduğu da belirsizdir. Günlük dille ifade edersek, **“ulusal onur”**, yenilip içilen bir şey değildir. İki sözcükten oluşan, soyut bir ifadeden öte bir anlama gelmemektedir. Böylesine soyut bir ifadenin peşine takılarak, ülkenin ve devletin “âli” çıkarlarını bozmak ya da bunun için “gürültü” çıkarmak yahut anti-emperyalist sloganlar atmak ve gerektiğinde bunun uğruna ölümü göze almak, boş, anlamsız ve saçma bir tutum olmaktan öteye geçmez. “Globalizm” propagandasına tutsak olmuş küçük-burjuvalar ülkesinde “ulusal onur”

* “Gururumuz” sadece bununla sınırlı değildir. Örneğin “12 dev adam” bir başka “ulusal gurur” konusudur. Ancak onlar da, tıpkı bu olayda olduğu gibi, varolmayan “gurur”un reklam kaynağıdırlar. “Ben sporcunun zeki, çevik, aynı zamanda ahlaklısını severim” diyen Mustafa Kemal’in ülkesinin “12 Dev Adam”ının ikisini “alkol çarpmıştır”! 14 Temmuz günlük gazetelerde “iki dev adam”ın İzmir Çeşme’deki “sport”menlikleri şöyle anlatılmaktadır: “Alkolü fazla kaçınca restoranda kavga çıkaran Kerem Tunçeri ve Kaya Peker’in kafaları yandı. Polis kavgayı havaya ateş açarak ayırdı”. İşte varolmayan “ulusal gurur” kaynakları böylesine “fazla kaçırılmaktadırlar”!

dan söz etmek kadar anlamsız ikinci bir şey kolayca bulunamaz. Üstelik bunun anti-emperyalist niteliğinden söz etmek, emperyalizme karşı mücadelenin bir parçası haline getirmek, bu küçük-burjuvalar tarafından affedilmez hatalardır. Onların tüm kaygıları, Amerikan emperyalizminin durup dururken böylesine “tatsız” olaylar yaratıp, halkın politize olmasına neden olacağıdır.

Şüphesiz bu olaylar içinde, kendi inançlarının tersine dünyanın başka yöne doğru gittiğini gören ve bu nedenle olaylar karşısında eski anti-emperyalist mücadeleleri anımsayanlar ve özleyenler, içlerinden “nerde o eski anti-emperyalist mitingler” diye geçirenler de vardır. Ama en sık karşılaşılana, Amerikan emperyalizminin, o inandıkların “globalizm” hayallerini böylesine ayaklar altına almasını içlerine sindiremeyenlerdir.

Örneğin solun “şiddet kültürünü yok etmeyi” bir görev olarak kabul eden, “bizim kuşak cinselliğini yaşayamadı” diyen Can Dündar* “Süleymaniye olayı”nın ardından şöyle yazmaktadır:

* Ocak 2002 tarihinde Taner Akçam’la yaptığı röportajı “*Sol Geçmişiyse Hesaplaşıyor*” başlığıyla yayınlayan Can Dündar, bu röportajında özellikle iki konuyu ön plana çıkarmıştır: Soldaki şiddet “kültürü” ve “solda kadın-erkek ilişkisi”. Taner Akçam’ın ağzından, soldaki şiddet “kültürü”nü yok etmek gerektiği mesajını ileten Can Dündar, “solda kadın-erkek ilişkisi” konusunda Taner Akçam’a “68’li abilerimizin, dünyada olduğu gibi Türkiye’de de bu alanda yaptıkları en önemli kültür devrimlerinden biri de cinsel özgürlüktü. Ayrıca anne baba karşısında bacak bacak üstüne atarak oturmak, onların yanında sigara içmek gibi anti-otoriter tavırlara çok önem verirdi. Cinsel ilişki için evlilik şartı aramayacak kadar özgürlükçüydüler” dedirttikten sonra “Ama ‘benim zamanım’a geldiğinde mesela ODTÜ’de öpüşmek ayıplanır, yasaklanır olmuştur? Kampüslerde devrimci kadınlar ‘bacı’ diye anılırlardı.” diyerek “cinsel özgürlük” mesajları veriyordu.

Bugün ise “*Lolita İhtilâli*” başlıklı yazısında şöyle yazabilmektedir:

“Son zamanlarda bir lise mezuniyet balosunda bulundunuz mu hiç? Gitseniz, gördüğünüz ağır makyaflı, cesur dekolte, yüksek topuklu, cep telefonlu kızların 16-17 yaşında olduğuna inanabilir miydiniz acaba?..

Özellikle varlıklı kesimden gençler, lise çağında, özentiyle büyük ve seksi görünme derdine düşüyor. Karşı cinsi de sadece bir seks nesnesi olarak görüyor.

Anneleri mi? Onlar da kızlarının ponponlu çorapları ve lastik ayakkabılarıyla genç görünme çabasındadır...

Küçükler büyük, büyükler küçük görünmek için yarışıyor adeta...

“Bakın 11 Türk subayı, sırtında pençe izleriyle dönüyor Kuzey Irak’tan...”

‘Stratejik müttefik’ sandığımız ABD’nin hızla ‘bir numaralı tehdit’e dönüşebileceğini anlamamızı kolaylaştıran bu gelişme, Amerikan hayranı kimi yorumcuların da -nihayet- gözünü açmışa benziyor.

Kuzey Irak’ta Türk askerlerini kafalarına çuval geçirip esir alan Amerikan timi, daha önce bir tatbikat sırasında ‘yanlışlıkla’ füzesini ateşleyip Muavenet muhribini vuran Amerikan zırhlısı kadar pervasız...

Türkiye bunları sineye çektikçe, iktidar tepkisiz kaldıkça ‘talihsiz kaza’lar sürececek gibi görünüyor.

Hükümetin Meclis’ten ve kamuoyundan kaçırıldığı bir kararla üsleri ve limanları emrine verdiği ABD bu işte...

Şunu görelim artık: Duvar yıkıldı ve ‘bekçi’nin işi bitti.

Şimdi ‘emekli bekçi’ için yapılacak en iyi iş, eski patronunu saplandığı bataklıkta kaderiyle baş başa bırakıp kendi yolunu çizmektir.”**

Ancak “eski patronu”, yani Amerikan emperyalizmini “kaderiyle baş başa bırakıp kendi yolunu çizmek”ten söz eden Can Dündar iki gün sonra şöyle yazabilmekte-

Kimseyi suçlamayalım; bu tablo bizim eserimiz: İyi bir kalça sahibi olmanın, iyi bir kafa sahibi olmaktan daha fazla prim yaptığı bir ülkeden ne bekliyordunuz ki? Kafasını çalıştıranların kafasını koparıken, kalçasını çalıştıranları baş tacı eden bir toplumda nasıl çocuklara ‘Göğsünü değil, kütüphaneni büyüt’ öğütü verebiliriz ki?

Yasak çare değil...

Beyin faaliyetine itibar kazandırmaya ve öncelikler konusunda topyekün bir hesaplaşmaya ihtiyacımız var.” (*Milliyet*, 17 Temmuz 2003)

Hayır Can Dündar! Bu tablonun bizim eserimiz olmadığı ne denli açıksa, sizin ve sizin gibilerin yirmi yıldır sola karşı yürüttüğünüz ideolojik saldırıların bir ürünü olduğu da o kadar açıktır. Bu çizdiğiniz tablo karşısında “bunda benim rolüm ne?” diye kendinizi sorgulamadığınız sürece, daha büyük ve içinde yaşayamayacağınız bir dünya ile karşı karşıya kalacağımızı bilmek zorundasınız. Hiç olmazsa bundan sonra, devrimci mücadeleyi ve onun örgütlerini “ahlakçılık”la, “yasaklılıkla” suçlarken, “benim zamanımda” diye söze başlarken, biraz düşünmeniz, biraz kendinizi sorgulamanızda yarar vardır. İş işten geçtikten sonra hayıflanmak bir işe yaramayacaktır.

** Can Dündar, *Milliyet*, 8 Temmuz 2003.

dir:

“İnsanlığın evrensel ütopyası küreselleşme, saldırgan bir süper gücün elinde, zalim bir kırbaç haline geliyor.

Ulusal güçlerin buna tepkisi, muhafazakar bir içe kapanma refleksine dönüşüyor. Toplumsal açılım çabaları, demokratikleşme ve çokseslilik arayışları, milliyetçi bir söylemde boğuluyor.

Kınılmak istenen kabuk, bu yolla hepten sertleşiyor.

Siyasette, diplomaside, medyada, sermayede, küresel ve ulusal güçler arasında alttan alta yaman bir çekişme yaşanıyor.

Umanız bu çekişme bir sıcak çatışmaya dönüşmez.”*

Görüleceği gibi, küçük-burjuva aydınları (kendilerine küçük-burjuva denilmesinden pek hoşlanmayan bu küçük-burjuva aydınları) emperyalizm ile anti-emperyalizm (devrim ile karşı-devrim) arasında sıkışmış durumdadırlar. Amerikan emperyalizminin artan saldırganlığına, kimi zaman etik, kimi zaman pratik (bugüne kadar sürdürdükleri yaşam tarzlarını yok edici olması) nedenlerle karşı çıkarken, diğer yandan Amerikan emperyalizminin bu saldırganlığının anti-emperyalist mücadeleleri geliştirmesinden korkmaktadırlar. Onlara göre, anti-emperyalist mücadele, “gereksiz gürültüler ve sonuçsuz sertleşmeler”den ibarettir; daha da kötüsü, hangi nedenle olursa olsun “gereksiz gürültüler ve sonuçsuz sertleşmeler” yaratanlar, anti-emperyalist devrimci bir mücadelenin gelişmesine zemin hazırlayacaktır. Çok iyi bildikleri şey ise, bu anti-emperyalist mücadelenin ideolojik ve politik öncüsü, yöneticisi olamayacaklarıdır.

Bu korku ve bunun yarattığı çelişki, sadece küçük-burjuva aydınlarıyla sınırlı değildir. Ordu içinde varolduğu iddia edilen “ulusalcı subaylar”dan Deniz Baykal’ın CHP’sine kadar, örgütlü ya da örgütsüz tüm “ilerici, solcu” kesimlerde aynı korku ve çelişki egemendir.

Bugün CHP’li olan herkesin (“sıradan vatandaş”) çok iyi bildiği gibi, CHP’nin iktidara gelebilmesinin iki yolu bulunmaktadır.

Birinci yol, “ulusalcı-sol” bir askeri darbedir. İkinci yol ise, kitlelerin politize edilmesidir. Gelişen ekonomik, politik, toplumsal olaylar karşısında CHP’nin daha “sert” bir muhalefet sergilemesi olarak günlük dilde ifade edilen bu ikinci yol, öncelikle her olay karşısında kitlesel mitingler düzenlenmesi şeklinde pratik bir faaliyeti içermektedir. Apolitikleştirilmiş bir kitlenin çok kolaylıkla popülist politikacıların ardından sürüklendiğini görmekteyiz. Tayyip Erdoğan’ın yükselişi, Cem Uzan’ın aldığı %7 oy, kitlesel mitinglerin ve “sol söylemli sert muhalefet”in nedenli etkili olduğunu göstermiştir. Ancak CHP bunları yapabilecek durumda değildir. SODEP’in kuruluşundan bugüne kadar kendini sosyal-demokrat olarak tanımlayan partilerin birkaç istisna dışında tüm üst yöneticileri, varoluşlarını ve kişisel kariyerlerini kitlelerin depolitizasyonuna bağlamışlardır. Depolitizasyonun sürebilmesi için, gerektiğinde seçim kaybetmeyi, meclis dışında kalmayı bile göze almışlardır. B. Ecevit’in 1978 yılından söylediği gibi, “ikinci Kerensky” olmaktan korkmaktadırlar. Bu korkularıyla ve kişisel kariyerlerini koruma çabasıyla, kitleleri politikadan uzak tutmanın en temel aracı haline gelmişlerdir. Onlar, girişinde özel korumalar bulunan, giriş-çıkışlarda kimlik kontrolü yapılan, girip-çıkanların kayıtlarının tutulduğu site “sakinleri”nin partisi olmuşlardır. Site içindeki huzurları, site dışındaki politik gelişmelerle bozulacağı endişesi içinde olduklarından, kitlelerin politize olmasından çok korkmaktadırlar. Bu korkuları CHP’nin renksiz, kokusuz, hiçbir yere bulaşmayan apolitik tutumuyla özdeşleşmiştir. Eğer bugün ülkemizde halk kitleleri, gelişen olaylar karşısında tepki göstermiyorlar ise, bunun en büyük etkenlerinden birisi de, CHP’nin depolitizasyonun temel aracı haline getirilmiş olmasıdır.

11 askerinin başına “çuval” geçirilmesi olayında açıkça görüldüğü gibi, CHP, birkaç hamasi nutuktan öte hiçbir tepki göstermemiştir. Kendileri de, kendilerinin sözcüsü olduklarını varsaydıkları Genelkurmay da, “ulusalcı solcular” da çok iyi bilmekteyiz ki, kitlesel gösteriler, yapılan görüşmelerde ve pazarlıklarda önemli bir “koz”dur. Ama bu “koz”u kullandıkları andan itibaren, politize edilen kitleyi nerede durdurabileceklerini bilememektedirler. Bu nedenle, boynun eğmeyi ve “sineye çekmeyi” göze almışlardır.

* Can Dündar, “Fil Avcısı”, *Milliyet*, 10 Temmuz 2003.

Yenilmeyen, içilmeyen “ulusal onur” böylesi çıkarlar içinde, kendi soyutluğuyla başbaşa bırakılmıştır.

“Ulusal onur”, kişisel onur gibi, kendisi ile özdeşleştirdiği ve başkalarının da buna saygı gösterdikleri değerler bütünü de olsa, ulusu oluşturan insanlar için soyut olmaktan çıkmamaktadır. Bir ulusun kendisi için değer taşıyan varlıklarına karşı yapılan saygısızlığın, “ulusal onur” a karşı yapılmış bir saygısızlık olarak kabul edilmesi bile, aynı soyutluğun sonuçlarından kurtulamaz. Bu soyutluğu sağlayan, “ulusal onur” kavramının kendi kendine oluşturduğu bir kavramsal soyutluk değildir. Doğrudan onda ifadesini bulan somut değerlerle olan bağının kopartılmış olmasıdır. Yıllar boyu, tüm devlet “büyükleri” ile politikacıların dillerinden düşürmedikleri “milli ve manevi değerler” adına yapılan baskılar, işkenceler, yolsuzluklar, hırsızlıklar halkın gözünde “ulusal onur” kadar “ulusal çıkar”ı da soyutlaştırmış ve anlamsızlaştırmıştır. Futbol takımlarının elde ettiği “başarılar”la “millet olarak gurur duyan asil Türk milleti”, devletini ve ulusunu vareden gerçek değerler sözkonusu olduğunda “ulusal onur” un ne olduğunu anlayamaz olmuştur.

Görüntüsel ve biçimsel açıdan siyasal olarak bağımsız, ancak emperyalizme tam bağımlı bir ülkede bile, “ulusal onur”, asil olarak egemen sınıfların çıkarlarıyla özdeş olsa da, ulusun tüm bileşenleri için somut çıkarları ifade eder.

Kendi kendine “ulusal” olarak tanımlanmış **değerlerin** bizzat kendisi, ulusun egemen sınıflarının, ülkesel ve uluslararası güvencesi, devletin varlığının ve gücünün kullanılabilirliğinin göstergesidir. Eski dildeki karşılığı ile şeref, haysiyet, gurur, tümüyle manevi, ahlaki nitelikte de olsa, devletin ve toplumun (ulus) tüm somut ilişkilerini belirleyen ve bu ilişkilerinde yeniden biçimlenen maddi temeller üzerinde yükselir.

Ekonomik ilişkiler alanında “şerefsiz” bir kişinin ticari itibarı ne kadarsa, “ulusal onur” a sahip olmayan, “ulusal onur” unu korumayan ya da koruyamayan bir ulusun uluslararası ticaretteki itibarı da o kadardır. Kendi söylediğini yapmayan, söylediğini yaptıkları ile yalanlayan, “yüzüne tükürdüğünde yarabbi şükür” diyen bir kişi ne denli haysiyetsiz ise, aynı duruma düşürülmüş “ulusal onur” da aynı haysiyetsizliği ulusal ölçekte ortaya çıkarır.

“Ulusal onur” u çiğnenmiş ve bunun karşısında sessiz kalmış bir ulus, her zaman ve her yerde, aşağılanmayı, küçümsenmeyi kabul etmiş demektir. Böyle bir durumda bulunan ulusun ve onun devletinin, her türlü uluslararası anlaşmada sadece kendisinin yapmak zorunda olduklarını yapmaktan ve karşısındakinin yapması gerekenleri ise onun “iyi niyetine” ve “insafına” bırakmaktan başka bir çaresi yoktur. Artık o ulus ve devlet, alacağını alamayan, borcunu istenildiğinde ödemek zorunda bırakılan, kendisine dayatılan herşeyi kabul etmekten başka çaresi olmayan bir zavallı haline gelmiştir. Dediğini yapamayan, sözüne güvenilmeyen müflis bir tüccardan başka bir şey değildir o artık.

Ama zaten “ulusal onur” dan söz edenler, kendi ulusuna verdikleri sözleri yerine getirmeyen, her türlü hırsızlığı, yolsuzluğu yaptığı halde dünyanın en “pişkin” insanları gibi yeniden halkın karşısına çıkan politikacılar, devlet yöneticileri değil midir? Halk, onların temsil ettiği hiçbir değere güvenmemeyi, inanmamayı çoktan öğrenmiştir. Öğrenemediği tek şey, “vatan borcu” diyerek gönüllü olarak askerlik yaptığı “Türk silahlı kuvvetleri” nin, bu “pişkinliğin”, bu arsızlığın, bu yüzüzlüğün koruyucusu ve kollayıcısı olduğudur. En çok “güvendikleri” devlet kurumu olan ordu, onların uluslararası gururu, ulusal varlıklarının garantisi olagelmiştir. Ama şimdi 11 subay ve astsubayın başına “çuval” geçirildiğinde “ulusal onurumuz” diye konuşan Genelkurmay başkanı, bu onursuz davranışı yapan Amerikan emperyalizminin hizmetine 10.000 kişilik askeri güç verilmesini onaylamaktadır. Amerikan emperyalizminin Irak saldırısı öncesinde “savaşanların yanında yer almak gerekir” diyen aynı Genelkurmay başkanının, “ulusal” anayasayı hiçe sayarak ülke topraklarına Amerikan askerlerinin girmesine izin vermesinin üzerinden beş ay geçmiştir. Kendi ülkesinin, kendi ulusunun Anayasa’sına (ki 12 Eylül askeri darbesiyle yapılmış bir anayasaya), ulusal meclisine (aynı ordunun yaptığı askeri darbelerle kapatılan meclise) ve ulusun “hassasiyetlerine” saygısı olmayan bir kişinin “ulusal onur” dan söz etmeye hiçbir hakkı yoktur.

Bugün Irak’ta hergün en az bir askeri öldürülen ve her öldürülen askerle birlikte kendi kamuoyu tarafından artan oranda sorgulanan Amerikan emperyalizminin koruyucu-

cusu olarak 10.000 asker Irak'a gönderilmek için hazırlanmaktadır. Bu askeri gücün tek görevi, Amerikan askerleri yerine Irak'ın işgalcisi olarak görünmek ve onların yerine öldürülmektir. İşte böylesine "soylu" ve "ulusal çıkar"a uygun bir görevi kabul eden bir Genelkurmay tüm ulusun karşısına çıkmıştır.

Ülkesinin bağımsız olduğunu, kendi ulusuyla, ulusal tarihi ile gurur duyan, kendi ulusunun ve ülkesinin en büyük düşmanı olarak devrimcileri gören ve bu nedenle onları "gördüğü yerde ezen" Türk silahlı kuvvetlerinin her düzeydeki subayları böylesi bir görev için hazırda bekletilmektedir. Başlarına "çuval" geçirenlerin yerine ölümler, onlar adına başka bir ülkenin işgalcisi ünvanını almaya hazırlananlar bilmek zorundadırlar ki, bu yolla "ulusal onur"larını değil, sadece onursuzluklarını ispatlamış olacaklardır.

Tutarlı bir anti-emperyalist çizgiye sahip olmaksızın, emperyalist ülkeler karşısında

bağımsız bir dış politika izlemek bir yana, ulusal onuru bile korumak olanaksızdır. Devrimcilerden ve devrimden korkarak anti-emperyalist bir mücadeleden uzak duranlar bilmelidirler ki, kendilerinin tek kurtuluşu, yaşamlarının tek garantisi ve ulusun "bekası" sadece devrimcilerin ve devrimin elindedir. Onlar, yaşanan olaylara bakarak, devrimcilerin ne dediğini bir kez dinlemelidirler. O zaman görecektir ki, devrim, onların inandırıldığı gibi, ulusun sonu değil, gerçek varoluşunun başlangıcıdır. Amerikan emperyalizminin pervasızlığına karşı ulusal onuru koruyacak, ulusal boyun eğdirmeye karşı durabilecek tek güç devrimcilerdir. Subayı ve astsubayı ile, gerçekten ulusal onuru korumak isteyen her asker bu gerçeği görmek zorundadır. Çözüm, ne "milliyetçilik"te, ne "ulusalcılık"ta, ne "ulusal solculuk"da değildir. Tek çözüm, anti-emperyalist ve anti-oligarşik devrimdir.

Stratejik Ortaklık

“Gazetelerde de okuduğunuz gibi ABD Irak için bizden asker istiyor. Bu bir tek şeyi gösteriyor: Türkiye’de yönetim gayet iyi durumdadır. Türkiye, Amerika ile stratejik ortaklığını gayet ileri götürmektedir. Öfkeyle kalkıp zararlar oturulmamıştır.”
(Tayyip Erdoğan, Başbakan)

“ABD-Türkiye stratejik ortaklığı” konusu, Amerikan emperyalizminin Irak saldırısını öncesinde başlayan, 1 Mart günü “tezkere”nin TBMM’de kabul edilmemesiyle ön plana geçen ve yeniden Irak’a “Türk askeri” gönderilmesi tartışmalarıyla bir kez daha gündeme getirilmiştir. Özellikle dışişleri bakanı Abdullah Gül’ün son ABD “ziyareti” öncesinde başlatılan “ABD Irak’ta zor durumda, bizden asker istiyor” propagandasıyla birlikte “stratejik ortaklık sürüyor” ve “gayet ileri götürülmektedir” söylemleri “medya”da sürekli işlenir olmuştur.

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld’in Tayyip Erdoğan’a gönderdiği mektubun açıklanan metninde “Kore Savaşı’nın zor günlerinden bu yana, yarım asırdır, bizimle omuz omuza duran Türk Ordusu’nun cesaret ve onuru”ndan söz ettikten sonra, “Türkiye ile ABD arasındaki stratejik ortaklık, bu olayla ortadan kalkmayacak kadar sağlıklı ve çok önemlidir. Aramızdaki bağların güçlendirilmesini istiyorum. Biliyorum ki, ittifak ve büyük uluslarımız daha uzun yıllar bunun meyvelerini toplayacak.” diye yazılı olması, Amerikan emperyalizmiyle “stratejik ortak” olunmasının ve bu “stratejik ortaklığın gereklerinin yapılması”nın savunucularını sevindirmiştir.

Sözcüğün tam anlamıyla “stratejik ortaklık”, Amerikan emperyalizminin işbirlikçiliğinin yeni bir söylemi ve işbirlikçiliği gizlemenin yeni adıdır.

Tarihsel olarak bilinen, değişik olaylarda kullanılmış ve olayları anlamayı sağlayan kavramların içeriklerinin boşaltılması ve yerlerine içeriği olmayan, boş sözcüklerin geçirilmesi yoluyla, insanların gelişen olayların gerçek niteliğini kavramalarını engellemeyi amaçlayan propaganda yöntemi burada bir kez daha karşımıza çıkmaktadır.

Daha düne kadar hiç duyulmamış, kullanılmamış ve süreç içinde ne anlama geldiği bilinmeyen “stratejik ortaklık” gibi bir kavramın ortalığa atılmasıyla sağlanmak istenen, insanların ne olduğunu bilemedikleri, tarihsel süreçte sonuçlarını görmedikleri bir “gelişme” ya da “olay” karşısında oldukları kanısını oluşturmaktır. Doğal olarak böyle bir kanı sahibi olan insanların önemli bir bölümünün “olay”ın yeni olduğunu, dolayısıyla “sonuçlarının bilinemeyeceği” düşüncesine ulaşacakları hesaplanmıştır.

Emperyalizmin işbirlikçisi olmanın ne anlama geldiğini yaşayarak öğrenmiş kitlelerin, yeni ve içeriksiz “stratejik ortaklık” söylemi karşısında şaşkınlığa düşmeleri çok doğaldır.

Ancak burada “stratejik ortaklık” söyleminden en çok etkilenen ve perspektif yitimine uğrayan kesim ise, küçük-burjuva aydınlarının eski “sol” kanadıdır. Özellikle Marksist-Leninist yazından öğrendikleri birkaç bilgi kıvrıntısıyla “strateji” ve “taktik” konusunda belli bir bilgiye ve bakış açısına sahip olduğunu sanan bu kesim şaşkın durumdadır.

Türkiye’nin “stratejik önemi”nden “stratejik bombardıman uçağı”na (B-52) kadar her konuda bilgi ve bakış açısı sahibi olduğunu sanan bu “sol” kanat küçük-burjuva aydınları, “stratejik ortaklık”ın Amerikan emperyalizminin askeri saldırganlığının bir parçası olmak anlamına geldiğini hissetmektedirler. Ve hatta bazıları bunu açıkça da ifade etmektedirler. Ancak T. Özal’la birlikte edindikleri “ticaret ve pazarlama şirketi” bakış açısıyla, ülkenin “stratejik önemi”nin nasıl kullanılacağı konusunda bir fikre sahip değillerdir. Bu nedenle, “stratejik ortaklık” söylemine karşı yaptıkları en temel itiraz, ABD-Türkiye ilişkilerinin böylesi bir “ortaklık”ın gerektirdiği “eşit ve adil” bir ilişkiye dayanmadığıdır.

Bu düşünce, Erbakan’ın “çocuk-çocuk” dediği AKP kurucu ve yönetici kesimi tarafından da paylaşılmaktadır.

1 Mart “tezkere krizi” sonrasında ABD ile Türkiye arasındaki “bozulan ilişkilerin yeniden düzeltilmesi gerekliliği” söyleminin yaygınlaşmasının ardında yatan da bu düşüncedir. Ancak “küçük bir pürüz” varlığını sürdürmektedir: Bir taraf “stratejik ortaklık”tan söz ederken, diğer taraf bu sözcükleri ağzına bile almamaktadır. Öyle ki, “medya”nın sevdiği tanımlamayla, Stratejik ve Uluslararası Etütler Merkezi (CSIS) Türkiye projesi direktörü Bülent Aliriza, Amerikan yönetiminin üst düzey bir yetkilisinin kendisine, “Şu anda Türkiye ile ABD arasında stratejik ortaklık yoktur” dediği söyleyerek, bu durumu “teyid” etmiştir.

Bu haberlere karşın, Abdullah Gül ve Tayyip Erdoğan, buldukları her fırsatta, Türkiye’nin ABD’nin “stratejik ortağı” olduğunu söyleyerek, kamuoyunda oluşan “karamsar havayı” dağıtmaya çalışırken, amaçlarını Türkiye’nin “stratejik önemi”ne uygun bir “stratejik ortaklık” elde etmek olarak sunmaktadırlar.

İşte bu dönemde Amerikan emperyalizminin “yeni asker talebi”, eski Amerikan büyükelçisi Robert Pearson’un ifadesiyle, Irak’

taki “istikrarsız bölge”de işgal gücü olarak görev yapacak asker talebiyle birlikte “Amerika ile ilişkilerin geliştiği”nin kanıtı olarak da bu “stratejik ortaklık”ın ABD “yetkilileri” tarafından “telâffuz” edilmesi gösterilmeye başlanmıştır.

Bir gazete haberinde şöyle söylenmektedir:

“Stratejik ortaklık sadece bir jest

Dışişleri Müsteşarı Uğur Ziyal’in Washington ziyaretinde kendisine gösterilen ilgi ve Türkiye için uzun süredir ilk kez ‘stratejik müttefik’ ve ‘stratejik ortak’ ifadelerinin kullanılması, Bush hükümetinin Türkiye’ye kızgınlığının ve güvensizliğinin geçtiğini mi gösteriyor? Çoğu gözlemcinin bu soruya verdiği cevap, ‘hayır’. Yönetime yakın kaynaklara göre, ‘stratejik ittifak ve ortaklık’ lafları Türkiye’de hayli yüksek beklentiler bulunan bir geziden Ziyal’i eli boş göndermek için yapılmış bir diplomatik jest.”

Ve Abdullah Gül’ün kendisini davet ettiği son ABD “ziyareti”nde aynı diplomatik jestler devam etmiştir.

Görüldüğü gibi, ortaklıkta dolaştırılan “stratejik ortaklık” sözünden, herkes bir başka şey anlamaktadır. Ancak bilinen tek şey, Amerikan emperyalizminin “stratejik ortaklık” kavramına “sıcak” bakmadığıdır.

Kurtuluş Cephesi’nin geçen sayısında* belirtildiği gibi, Amerikan emperyalizmi “stratejik ittifak konsepti”ni çok uzun zaman önce **terk etmiştir**. NATO’nun “genişlemesi” görünümünü altında eski yapısının ortadan kaldırılması, Amerikan emperyalizminin “ittifak” ilişkilerini bir yana bırakmasının en açık örneğidir.

Bugün Amerikan emperyalizminin benimsediği “konsept”i ABD *Army War College*’in eski komutanlarından Robert H. Scales şöyle ifade etmektedir:

“İttifaklar, çoğu zaman uluslar arasındaki kültürel bağ ve karşılıklı çıkarlar üzerine kurulu resmi mutabakatlardır ve uzun vadeli bir tehdide karşı ve kapsamlı bir savunma mekanizması sağlamak için yaratılmışlardır. Buna karşın, koalisyonlar geçici-

* *Kurtuluş Cephesi*, “Amerikan Emperyalizminin Sopaları ve Sopalıları”, Sayı: 73, s. 25, Mayıs-Haziran 2003.

dir, belirli tehditlere karşı ortaya çıkarlar ve koalisyonun maksadı tahakkuk edince dağılırlar. **Koalisyonlar** karakter itibarıyla politik olarak zayıftırlar ve ihtiyaç dışında gelişirler, düzenli ilişkilerin yaşandığı **tarihi ilişkiler olmaksızın da milletleri birleştirirler**.

Yeni ve gelişmiş teknoloji teknikleri her ne kadar koalisyon ortakları ve 21. yy komutanları arasındaki iletişimi tam anlamıyla sağlasa da, koalisyon çabaları, teknik yetersizlikler, yabancı dil zorlukları, kültürel asimetrikler, tarihi ve jeopolitik konuların önemsenmemesi yüzünden başarısızlığa uğrayabilmektedir. Başarılı koalisyonun ilacı teknoloji değil, koalisyon ortakları arasında kurulan iletişim ve sağlanan 'güven'dir...

Gelecek koalisyonlar, Amerikan liderlerinin başarıya ulaşmada, süregelen stratejik sonuçlara ulaşma gibi değerlerini benimseyeceklerdir. Birçok örnekte görüldüğü gibi, **askeri koalisyonlara** duyulan ihtiyaç her zamankinden daha çok olacaktır. Çünkü **koalisyon harbi**, uzun vadeli ve stratejik çözümlerin tek yoludur." * (abc)

Bu konsept, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığının, emperyalizme karşı sosyalist sistemin "sürekli bir tehdit" unsuru olmaktan çıkartılmasının, yani "komünist tehdit" in uzun süreli ittifakların ortak paydası olmaktan çıkartılmasının bir sonucudur.

Ancak, tüm söylemlerde görmezlikten gelinen en temel nokta ise, "stratejik ortaklık" ya da "stratejik ittifak" kavramlarının **tümüyle askeri nitelikte** olduğudur. Bugün ülkemizde yaratılan kargaşanın ve belirsizliğin temel nedeni de, "stratejik ortaklık" in bu askeri niteliğidir.

Bugün Genelkurmay'dan Dışişlerine kadar tüm oligarşik yönetimin devlet kurumlarının bildiği gerçek, "stratejik ortaklık" in askeri nitelikte olduğudur. Ancak "ittifak" in tarafları bugün için **ortak bir askeri hedef** sahibi değildir. Sorun da buradan çıkmaktadır.

Düneye kadar "komünist tehdit" ya da Sovyetler Birliği, "taraflar" in ortak askeri hedefi

olarak var iken, bugün bu mevcut değildir. Amerikan emperyalizminin askeri saldırılarında ifadesini bulan askeri hedeflerle oligarşik yönetimin askeri hedefleri çakışmaktadır. Bunun doğal sonucu olarak, Amerikan emperyalizminin askeri hedeflerine yönelik bir "koalisyon gücü" olunması için **"başka nedenler"** gerekli hale gelmiştir. Ve herkesin bildiği gibi, bu "başka nedenler" parasaldır, ekonomiktir. Amerikan emperyalizmi ile yapılan tüm görüşmelerin ve pazarlıkların ticaret, kredi, ihale vb. ile başlamasının gerçekliği de buradadır. Bu da, **Amerikanın paralı askeri olma çabasını** ifade etmektedir.

Tüm bunlar, Amerikan emperyalizmi ile işbirlikçi burjuvazinin kendi **iç sorunlarıdır**. İşbirlikçi burjuvazi, gerek Sovyetler Birliği'nin varolduğu, gerekse dağıtılmışlığı koşullarında başlayan "globalizm" propagandası döneminde, kendi konumunu ve işbirlikçiliğinin sınırlarını bilecek durumdayken, bugün bu durumda değildir. Bunun sonucu olarak, oligarşik yönetim (sivil ve asker devlet aygıtı) tam bir belirsizlik içine girmiştir. "Medya" nın "politikasızlık", "vizyonsuzluk" olarak ifade ettiği bu durum, Amerikan emperyalizminin dünya çapında saldırganlığını artırmasıyla birlikte büyümüştür.

TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan 26 Mart günü Ceylan Otel'de yaptığı konuşmada bu belirsizliği şöyle ifade etmiştir:

"Türkiye'nin yerleşik siyasi yönetim anlayışı, zaman zaman kapalı bir toplumun siyaset, ekonomi ve dış politika anlayışının etkisi altına girmektedir. Bu anlayış, yüzyılımızın gereklerine uygun bir ulusal çıkar tarifi yapmak yerine, geçen yüzyılın anlarıyla beslenen bir ulusçuluğu rehber edinebilmektedir. Tarihsel nedenlerle iç tehditlere odaklanan bir ulusal güvenlik anlayışı yüzünden, uluslararası krizleri okumakta zorluk çekebilmektedir. Ülke içi iktidar dengelerine, dünya dengelerinden daha fazla konsantre olduğundan, uluslar arası ilişkilerde gerçekçi çözümler üretmekten uzaklaşabilmektedir."

Bu durumda, Sakıp Sabancı'nın "Talih kuşu omuzumuza kondu, biz burada bağır-dık haykırdık, kış kış kış, kuşu uçurttuk" sözlerinde ifade edilen "ekonomik yardım paketi" karşılığı Amerikanın hizmetine asker verme "konsepti" geliştirilmiştir.

* Robert H. Scales, *Future Warfare*, s. 191-203.

Bu “konsept”, kendi ifadeleriyle, “ekonomik yardım” karşılığı diye sunulan **paralı askerlikten** ibarettir.

Bu “paralı askerlik konsepti”nin en temel sorunu, hiçbir askeri tehdit ve düşmanlık sözkonusu değilken, askerlerin ülke dışına gönderilmesinin ve Amerikan emperyalizminin hizmetine verilmesinin **halka** nasıl kabul ettirileceğidir. Oligarşinin bir kanadı “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan” olmaktan korkmaktadır.

İşte burada küçük-burjuva aydınları yeniden “silah başı” yapmak durumundadırlar. Bu kesim içinde özellikle eski dönemin “sol” küçük-burjuva aydınlarının “geçen yüzyılın anıları”ndan kurtarılması önem taşımaktadır. Bu “kurtarma” işinde Cengiz Çandar ve M. Ali Birand “iki silahşör” olarak ön cephede savaşırken fazlaca inandırıcı olamamaktadırlar. Bu nedenle “cephe”ye yeni ve taze güç sürülmesi gerekmektedir. Ancak ellerinde “yeni ve taze”, “yıpranmamış” bir güç de bulunmamaktadır. Dolayısıyla “az kullanılmış”, “az yıpranmış” güçlerle yetinmek zorundadırlar. Ama ellerinde fazlaca aday da yoktur.

Bu durumda AKP’nin iktidar “özlemiş” ve “büyümek” isteyen sermaye kesimleri (küçük ve orta sermaye) devreye sokulmak zorundadır. Cüneyt Zapsu’da simgeleşen bu yeni “İslamcı” kesim, ABD’den alınacak paranın bir kısmı ile satın alınmaya hazırdır-

lar. Bu kesimler içindeki, 1 Mart’ta “II. tez-kere”nin reddedilmesiyle daha fazla değer kazandıklarını düşünenler ile “bu kadar yeter” diyenler arasındaki çelişki ise fazlaca önemli değildir.

Ya eski “sol” kanat küçük-burjuva aydınları ne durumda?

Onlar “direnme” kararı almış görünmektedirler. Sınıfsal özellikleri nedeniyle bu “direnmiş”i uzun süre sürdürebilme kararlılığına da sahip değillerdir. Bu nedenle, emperyalizme karşı yapılan her silahlı eylemle kendi “direnme” tutumlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Ancak hiçbir biçimde örgütlü ve zafere doğru ilerleyen bir anti-emperyalist devrimci mücadelenin gelişmesini istememektedirler. Onların tek isteği, kendi tezlerini destekleyecek kadar silahlı eylem yapılmasıdır. Böylece “biz demiştik” diyebilme ummaktadırlar.

Bu süreçte, “savaşanlar ve savaştranlar”, her zaman olduğu gibi, tüm “medyatik” olanakları kullanarak, her türlü demagojinin, dezinformasyonun kol gezdiği bir savaş alanı oluşturacaklardır. Ne yaparlarsa yapsınlar, askeri niteliğinden ayrılmış “stratejik ortaklık” gibi içeriksiz ve boş sözlerle insanları ne denli kandırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, Amerikan emperyalizminin paralı askeri olunacağı gerçeğinin üstünü örtmeyeceklerdir.

AB Uyum Paketleriyle “Yukardan Aşağı Demokrasi”

Amerikan emperyalizminin Irak’a saldırısı, işgali, I, II. ve III. tezkereler ve “çuval” olayları arasında 6. uyum paketinin TBMM’den geçirilmesinin ardından, “en önemli ve en temel” olduğu söylenen 7. AB uyum paketi meclise sunulmuştur. Tüm “AB severlerin” ve AB’ye girildiğinde her şeyin düzeleceğini düşünenlerin büyük sevinç duydukları 7. uyum paketiyle, artık “demokrasi” ve “ekonomik refah” kapının önünde durmaktadır!

Emperyalizme bağımlı bir ülkede ekonomik refah ya da ekonomik kalkınma denli görüntüsel ve görelidir. AB’ye girerek “demokrasi” geleceği beklentisi de o denli görüntüsel ve görelidir. Tıpkı sıkıyönetim koşullarından Olağanüstü Hal koşullarına geçilmesi gibi bir “demokratik” gelişmedir bu. Ancak bu gerçeğin, “demokrasi sevda-lısı” olduğunu ilan eden ve bunun ancak AB aracılığıyla gerçekleşeceğini düşünen kesimler tarafından kabul edildiğini söylemek de olanaksızdır.

Bir kez daha anımsamakta yarar vardır: AB yandaşlarının ve yeni işbirlikçi adaylarının en temel iddiası, Avrupa Birliği’nin bir “uygarlık projesi” olduğu, bu “projenin” bir parçası olarak, yıllardır özlemi çekilen “demokratik” bir ülkeye kavuşmanın olanaklı olduğudur. Onlara göre, AB’ye girerek gerçekleşecek olan “demokrasi”yle, insanlar daha özgürleşecekler; özgürce, korkusuzca düşüncelerini ortaya koyabilecekler; örgütlenme özgürlüğü önündeki engeller kalkacak; demokrasi tüm “kurum ve kuralları” ile

işlemeye başlayacaktır. Artık insanlar düşüncelerinden dolayı gözaltına alınmayacak, gözaltında işkence yapılmayacak, askeri darbe tehdidi ortadan kalkacak, din ve vicdan özgürlüğü sağlanacaktır.

12 Mart ve 12 Eylül’de gözaltına alınmış, işkence görmüş, yıllarca hapiste yatmış insanlardan, yazıları nedeniyle tutuklanmış, mahkemelerde yargılanmış aydınlara kadar her kesimin gerçekleşmesini dört gözle bekledikleri böyle bir ülke “istemi”, uyum paketleriyle birbiri ardına gerçekleşmeye doğru yönelirken, küçük pürüzler çıksa da, büyük bir desteğe sahip olmuştur.

AB yandaşı ve yeni işbirlikçi adaylarının, ezilmiş, işkence görmüş, gözaltına alınmış ve onlarca yıl hapis tehdidi altında tutulmuş küçük-burjuva “sol” aydınlarıyla oluşturduğu “ittifak”, böylesi bir “demokrasi özlemi”yle biçimlendirilmiştir.

Denilmektedir ki, AB’nin istediği “demokratik açılım paketleri”ni gerçekleştirerek, bir yandan demokratik hak ve özgürlüklerin sınırları genişletilirken, diğer yandan her türlü askeri darbe olasılığı ortadan kaldırılmaktadır. Özellikle “7. uyum paketi”nde yer alan MGK Genel Sekreterliği’nin sivilleştirilmesi tasansı bu konuda “en büyük ve en ciddi adım” olarak sunulmaktadır.

Şeriatçı kesimler için ise, AB, dini örgütlenmenin önündeki yasal ve askeri engellerin (askeri darbe) ortadan kaldırılmasını sağlayan bir araçtır. Dolayısıyla, “uyum paketleri”yle “ordu”nun “Türk siyaseti üzerindeki ipoteği” kaldırılacaktır.

Böylece küçük-burjuva “sol” aydınlar ile şeriatçıların birleştikleri ortak nokta, AB aracılığıyla, düşünce ve dinsel özgürlüklerin önündeki tüm engellerin kalkacağı ve “ordu”nun “siyaset üzerindeki ağırlığı”nın sona ereceği, dolayısıyla askeri darbe yapma gücünün ortadan kalkacağıdır.

Burada öne çıkarılan üç konu bulunmaktadır: 1° Düşünce ve örgütlenme özgürlüğü; 2° laiklik ve 3° askeri darbe olasılığının ortadan kaldırılması.

Küçük-burjuva “sol” aydınlar, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün sağlanması ile askeri darbe olasılığının ortadan kaldırılması konusunda şeriatçı kesimlerle “ittifak” oluşturabildikleri halde, laiklik konusunda bazı “kaygılara” sahiptirler. Dolayısıyla “laikliğin bir güvencesi” olarak “ordu”nun gücünün korunması gerektiğini söylemektedirler. Ancak “laikliğin güvencesi” olarak da olsa “ordu”nun belli bir siyasal gücü (siyasal yönetime müdahale edebilme gücünü) elinde bulundurmasının, aynı zamanda askeri darbe yoluyla siyasal yönetime tümüyle el koyabilmesinin olanaklarını da koruması anlamına geldiğini bildiklerinden tam bir kararsızlık içine girmişlerdir.

Burada kimin, neyi ve nasıl benimsediği, bunlardan neler anladığı fazlaca önemli değildir. Tüm tarafların ve taraf bireylerin ortak istemi, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün önündeki engellerin ortadan kaldırılması, “ordu”nun siyasal yönetimdeki gücü ve yetkisinin sınırlandırılmasıdır. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün kapsamı içine “din ve vicdan özgürlüğü”nin de girmesinin getirmiş olduğu laiklik sorunu, tüm AB yandaşları arasındaki ayrışma noktasını oluşturmaktadır.

Laiklik konusundaki ayrışma, kaçınılmaz olarak, “ordunun siyasetteki rolü” üzerinde yapılan tartışmaları ve ayrışmaları vareden ve sürdüren bir unsur olarak, tüm AB süreci üzerinde etkisini sürdürmektedir.

Oysa gerçek soru şunlardır:

1° AB “uyum paketleri”yle, “yukardan aşağı” demokratikleşme olanaklı mıdır?

2° AB’ye girilmesi Türkiye’de askeri darbe olasılığını ortadan kaldırır mı?

Birinci sorunun, yani “yukardan aşağıya demokrasi” olanağının gerçek muhatapları, Marksizm-Leninizmden etkilenmiş ya da Marksist-Leninist yazından birşeyler öğrendiğini sanan “sol” küçük-burjuva aydınlarıdır. Onların “bilinçaltı”nda varolan bilgi kınn-

tısı, Engels’in 1848 Devrimleri sonrasında yazdığı “**Aşağıdan yukarı devrimler dönemi şimdilik sona ermişti; bunu yukardan aşağı devrimler dönemi izledi**”^{*} belirlemesidir.

Oligarşinin 12 Eylül askeri darbesi sonrasında “aşağıdan yukarı demokratik devrim”in gerçekleşemeyeceğine kendini inandırmış olan küçük-burjuva “sol” aydınları, giderek “yukardan aşağıya demokratik devrim”in yandaşı haline gelmişlerdir. Onlara göre, AB, bu “yukardan aşağıya demokratik devrim”in gerçekleştiricisi olacaktır.

Şüphesiz bu küçük-burjuva “sol” aydınlarının söylem ve düşünceleri ile Engels’in “şimdilik sona erdiğini” söylediği “yukardan aşağıya devrim”ler arasında ortak bir nokta yoktur. Varolduğu düşünülen ortaklık, sadece sözcüklerin zihinde yaratmış olduğu çağrışımlardan ibarettir: “Yukardan aşağı”, “aşağıdan yukarı” gibi.

Marksist-Leninist yazında yer alan “Juncker tipi” ya da “yukardan aşağıya demokratik devrim” tanımları, tümüyle feodalizmden kapitalizme geçişle ilgilidir. Bu boyutuyla, sadece “demokrasi”, “demokratik yönetim”, “demokratik hak ve özgürlükler” gibi üst yapısal alanı değil, asıl olarak alt yapısal, yani feodal üretim ilişkilerinden kapitalist üretim ilişkilerine geçişi ifade eder. Diğer bir ifadeyle, **Bismarck Almanya’sında başlayan ve Prusya’nın (Junckerler) askeri gücüne dayanarak yürütülen feodalizmin yukardan aşağıya tasfiyesi** sözkonusudur.

Oysa ülkemizde AB yandaşlarının her çeşidi için feodalizmin tasfiyesi diye bir sorun zaten mevcut değildir. Onların inancına göre, feodalizm, yeni-sömürgecilik yöntemleriyle kapitalizmin “yukardan aşağıya” geliştirilmesiyle birlikte tasfiye olmuştur! Bu nedenle, onlar açısından, tasfiye olmuş, ekonomik gücünü yitirmiş, üretim ilişkisi olarak “marjinalleşmiş” bir feodalizm sözkonusu olduğu için, sorun, üst yapısal olarak feodal kurumların ve ideolojinin tasfiyesidir. Bu konudaki “bilinçaltı” bilgileri ise Mahir Çayan yoldaşın *Kesintisiz Devrim II-III*’de ortaya koyduğu şu belirlemeye dayanmaktadır:

“Yeni-sömürgeci metodların temelinde, emperyalist tekellerin aç

* F. Engels, “Fransa’da Sınıf Savaşlarını 1848-1850”, Giriş, *Seçme Yapıtlar*, Cilt: I, s. 234.

gözlü sömürü politikasına cevap verecek şekilde, sömürge ülkelerde meta pazarının genişletilmesi, **'yukardan aşağıya kapitalizmin'** bu ülkelerde hakim üretim biçimi olması, merkezi güçlü otoritenin egemen olması sonucunu doğurmuştur.

'Yukardan aşağıya demokratik devrim' belli ölçülerde gerçekleştirilmiş; **üst yapıda feodal ilişkiler genellikle muhafaza edilirken** (emeğin feodal sömürüsü sürdürülüp, feodal ideolojiler muhafaza edilirken) **alt yapıda kapitalizm egemen unsur haline gelmiştir (pazar için üretim).**" (abc)

Bu belirleme, hemen hemen tüm küçük-burjuva aydınlarının ortak düşüncesini ve ülkeye bakışını belirleyen bir temel oluşturmuştur. Tek farkla ki, Engels'in ve Mahir Çayan yoldaşın belirlemelerindeki tanımlar devrilenmiş ve içerikleri boşaltılmıştır. Böylece geriye **"yukardan aşağıya demokrasi"** söylemi kalmıştır. Bu da, "üst yapıdaki feodal ilişkilerin tasfiyesi"yle özdeşleştirilmiştir. Herkesin çok iyi bildiği gibi, bu "üst yapıdaki feodal ilişkiler" in en tipik ifadesi dinsel ideoloji, yani şeriatçılıktır. Dolayısıyla "yukardan aşağıya demokrasi", laiklik ile, politik ilişkiler alanındaki "din bezirganlığı"nın tasfiyesi ile özdeş hale getirilmiştir. Özellikle Erbakan'ın temsil ettiği "dinsel ideoloji"nin uzun yıllar AB'ye karşı oluşu, bu özdeşliğin pekişmesine hizmet etmiştir.

Ancak zaman içinde şeriatçı kesimlerde (tekelleşmemiş sanayi ve ticaret burjuvazisinin "islamcı" olarak adlandırılan kesimlerinin politik temsilcilerinde) AB yandaşlığının başgöstermesi ve giderek yaygınlaşması, küçük-burjuva aydınlarının tüm bilgilerini ve inançlarını sarsmaya başlamıştır.

Bu süreçte ilk tartışma, şeriatçı kesimlerin AB yandaşlığının bir "takiye" olup olmadığı üzerine başlamıştır.

Şeriatçı kesimin "takiye" yaptığını düşünenler, bu kesimlerin AB yandaşı olarak görünerek devletin laik temelini ortadan kaldırmaya çalıştığına inanmaktadırlar. Bu nedenle de, "laikliğin yılmaz savunucusu ve cumhuriyetin koruyucusu ve kollayıcısı Türk silahlı kuvvetleri"nin siyasal yönetimdeki gücünü zayıflatacak her türlü yasal ve anayasal değişikliğe karşıdırlar. Bu karşı çıkış, giderek AB'nin emperyalist "hristiyan" ülkelerinin amacının Türkiye'yi "bölmek" olduğu

düşüncesiyle birleşerek "ulusalcı sol"a dönüşmüştür. Genel olarak 12 Mart döneminin **küçük-burjuvazinin "sol" kanadı** tarafından temsil edilmektedir.

Bu "ulusalcı sol"un karşı tarafı ise, "globalizm" yandaşı küçük-burjuvalardır. Başını M. Ali Birand'ın çektiği, hemen tüm "medya" yazarlarının şu ya da bu oranda içinde yer aldığı bu "karşı taraf", bir yandan "globalizm"den, "globalleşen dünya"dan söz ederken, diğer yandan şeriatçı kesimlerin "takiye" yapmadıklarını, "içten" olduklarını sürekli yinelemektedirler. Genel olarak 12 Mart döneminde kesin olarak oligarşinin safına geçmiş olan **küçük-burjuvazinin sağ kanadı** tarafından temsil edilmektedir.

Mahir Çayan yoldaşın "12 Mart öncesinde, 'kontrol kulesinden', bir radikal iktidar değişikliği gözlediğinden kendisini sol tarafa doğru fırlatmış ve şimdi ise, çaktırmadan iyice sağa yaklaşmış" diye tanımladığı **küçük-burjuvazinin orta kanadı** ise, 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte tümüyle sağa savrulmuş ve küçük-burjuvazinin "globalizm" yandaşı haline dönüşen sağ kanadıyla özdeşleşmiştir. Ancak, AB konusunda geleneksel tutumunu takınarak "kontrol kulesi"ne çıkmayı yeğlemiştir. Bugün her iki tarafın kendi yanına çekmeye çalıştığı kararsızlar topluluğunu oluşturmaktadır.

Ekonomik, politik, toplumsal vb. tüm konularda olduğu gibi, bu tartışma ve propagandalarda da kavramların içerikleri boşaltılmış ve içeriği olmayan yeni kavramlar ortala atılmıştır. Bu nedenle, tartışma ve propagandalarda kullanılan söylemler, sadece bireylerin zihninde yaratmış olduğu çağrışımlara (imge) yöneliktir. Bunun sonucu olarak, tutarlı ve bütünsel bir bakış açısı da söz konusu olmadığından, varsayımların "ikna edici gücü" öne geçirilmiştir.

Böylece AB ile ulaşılacağı varsayılan "demokrasi", "demokratik hak ve özgürlükler" konusunda ortaya çıkan "kaygılar" saflarda ayrışma yaratırken, birleştirici öge olarak AB'nin "laik yapısı" ve "demokratik niteliği" gündeme getirilmiştir. Artık sorunun, Türkiye'nin kendi iç dinamikleri ve iç sınıfsal yapısından çıkartılmış, AB'nin "yüce hakem ve yöneticiliği"ne bırakılmıştır. Bugün küçük-burjuvazinin büyük bir kesimi "bitmez tükenmez laiklik-şeriatçılık" tartışmasından kurtulmak istemektedirler. Bu nedenle, sorunun çözümünün AB'nin "karar mekanizmaları"na bırakılması eğilimi güçlenmiştir.

Bu eğilime göre, AB'ye girildikten sonra, meydana gelebilecek bir "şeriatçılık tehlikesi" karşısında AB'nin "yetkili organları" harekete geçerek sorunu çözecektir. Bunun güvencesi de, AB'nin güçlü "laiklik" geleneğidir.

Buna karşı yapılan itiraz ise, AB'nin bir "hıristiyan kulüp" olduğu, dolayısıyla "islamîyet"le ilgili "hassasiyetleri" dikkate alınmamasıdır. Bu itiraz sahiplerinin ulaştığı son nokta ise, AB'nin "hıristiyan kulüp" olarak "son müslüman Türk devleti"ni parçalamayı amaçladığıdır. Buna ilişkin kanıtlar ise, AB'nin Genişlemeden Sorumlu Komiseri Verhogen'in açıklamalarından derlenmektedir.

Gelinen nokta, iç dinamiklere, sınıf ilişkilerine, ülkenin tarihsel özelliklerine bakarak yapılan tüm tartışmaları bitirmek, gelecekte ortaya çıkabilecek "laiklik" sorununun çözümünü AB'nin "yetkili kurumlarına" bırakmak olmuştur.

Oysa tarihi az çok bilen, tarihsel olayları az çok irdeleyen her küçük-burjuva aydınının kolayca anlayabileceği ve görebileceği gibi, Avrupa'da "laiklik" sorunu, **yüzyıllar süren** bitip tükenmez hıristiyanlar arasındaki din savaşlarının sonucuna göre çözülmüştür. Eski Yargıtay Başkanı, ANAP milletvekili aday Sami Selçuk'un konuşmalarında ifade edildiği gibi, bu çözüm de iki biçimde gerçekleşmiştir: Jakoben ve Jiroden çözüm.

"Dinleri aşındırmaya yönelik laikçiliğin anayurdu Devrim Fransa'sıdır.

Gerçekten Jakobenlerin Fransa'ında laiklik; ruhban sınıfına karşı, ruhban sınıfının yaşamındaki izlerini kazımak için yapılan kinci, tepkici bir devrimin ürünüdür."

"Bugün Fransa'da gittikçe yumuşayan bir laikçilik; yani din ve devlet ilişkisinde katı ve düşmanca bir ayırım (*séparation hostile*) değil, ılımlı ve dostça bir ayırım (*séparation bienveillante*) söz konusudur..."*

Şeriatçı kesim tarafından büyük destek gören Sami Selçuk'un bu belirlemede açıkça görüleceği gibi, Avrupa tarihinde laiklik sorunu da, "aşağıdan yukarı" (radikal) ve "yukardan aşağı" (uzlaşmacı) iki çözüm yoluna sahiptir. Birincisi "kinci", "kan dökücü" olarak ilan edildikten sonra, ikincisi (uzlaş-

macı) kolayca kabul görmektedir.

"Benim için zaten iki Fransa var. Biri giyotinli, anayasasını insan derisiyle kaplamış, Baudelaire'i cezalandırmış, yargı öncesi insanları giyotine gönderen Savcı Foulquié'yi çıkarılmış Jakoben Fransa. Ben bu Fransa'ya karşıyım."**

Ama tarih, böyle bir "uzlaşma"nın Avrupa'da ortaya çıkana kadar, yüzyıllarca süren din çatışmalarında milyonlarca insanın kanının döküldüğünü yazmaktadır.

İşte bugün Avrupa'da varolduğu söylenen "dinsel hoşgörü"nü, "uzlaşma geleneği"nin tarihsel zemini, yüzyıllar süren çatışmalarda yatmaktadır. Bu çatışmalar, savaşlar ve dökülen kanlar yok kabul edilerek, Avrupa'da "dinsel hoşgörü"nü, "uzlaşma geleneğinin" olduğundan söz etmek, insanları aldatmakla özdeşir. Yüzyıllar süren din savaşları sonucunda hıristiyan kilisesinin siyasal yönetimden uzaklaştırılması ve buna kilisenin **boyun eğmesi** sonucu ortaya çıkmış olan "hoşgörü" ve "uzlaşma" ile hâlâ siyasal iktidarı ele geçirmeye çalışan, İran'da iktidarda bulunan ve pek çok ülkede silahlı örgütlenmeye sahip olan şeriatçılığın aynı kefeyle konulması ise gelecekte ciddi çatışmaların yaşanmasının koşullarını oluşturmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

Yeni-sömürgecilik yöntemleriyle kapitalizmin yukardan aşağıya geliştirilmesi sonucu giderek güç kaybeden feodal dönemin tefeci-tüccar kesiminin, eski gücünü kazanmasının yolunun eski dönemin ilişkilerine dönmekten geçtiğini düşündüğü bir ülkede, laiklik sorunu, sınıf ilişkilerinden ayrılmaz. Bugün ülkemizdeki şeriatçı örgütlenmenin tüm mali kaynakları bu kesimler tarafından sağlanmaktadır. Ve unutulmamalıdır ki, İran'da "çarşı esnafı", mollalar aracılığıyla iktidarı ele geçirebilmiştir.

Eğer bugün ülkemizde şeriatçı kesimin "uzlaşma"ya hazır olduğundan sözedilebilirse, bunun ardında yatan gerçek, küçük ve orta sermaye kesimlerinin bir bölümünün **yaşanan ekonomik krizlerle birlikte güç kaybetmeleri ve bu nedenle emperyalizmin yeni işbirlikçileri olmayı kabul etmeleridir**. Ama herkes bilmek durumundadır ki, bugün için onları emperyalizmle işbirliği yapmaya yönelten ekonomik kriz,

* Sami Selçuk'un Yargıtay Birinci Başkanı olarak 1999 Adli Yıl Açılış Konuşması.

** Sami Selçuk, agy.

bir başka dönem yeniden onların iflasına yol açabilecektir. Böyle bir dönemde aynı kesimlerin “uzlaşma”yı ortadan kaldırmaya yönelmeleri kaçınılmazdır.

Diyebiliriz ki, ekonomik çıkarlar sağlayarak, parayla “satın alarak” “İslamcı sermaye”nin “uzlaşmacı” hale getirilmesi, çıkarlar çatışmasının keskinleştiği yeni bir döneme kadar sürecektir. Ve ülkemizde böylesi dönemler sık ve kısa sürelerde ortaya çıkar.

Yine de AB’ye girildiği koşullarda, AB’nin böylesi bir şeriatçı gelişmeye izin vermeyeceği iddia edilecektir. O zaman soru şuna dönüşmektedir: AB böyle bir gelişme karşısında, hangi güçlerle şeriatçılığın siyasal iktidarı ele geçirmesini engelleyebilecektir?

Herkesin bildiği gibi, bu güç, zor güçtür, askeri güçtür. Ve yine herkesin bildiği gibi, bu askeri güç, ordudur, “Türk silahlı kuvvetleri”dir. Gelecekteki olası bir şeriatçı iktidar girişimine karşı Avrupa Birliği başka bir araca, silaha, güce sahip değildir.

İşte bu gerçek, aynı zamanda AB’ye girildiği koşullarda Türkiye’de askeri darbe tehlikesinin tümüyle ortadan kalkacağı şeklindeki küçük-burjuva düşüncenin hayal olduğunu da gösterir. Ki aynı kesimlerin mevcut siyasal ve toplumsal düzene karşı gelişen devrimci mücadele karşısında bu askeri gücün kullanılmasının gerekliliğinden hiç bir kaygıya sahip değillerdir.

Ancak küçük-burjuva hayaller yine de sonsuzdur. “7. uyum paketi”nde MGK’nin “sivilleştirilmesi”yle ordunun siyaset üzerindeki gücünün azaltılacağı ve bunun da askeri darbe tehdidini yok edeceği sanısı yaygındır.

Tarihin gösterdiği gibi, hiçbir “güç”, kendiliğinden ve kendi isteği ile bir güç haline gelmemiştir. Ülkemizde olduğu gibi, “ordu”, ülkenin tarihsel gelişiminin bir sonucu olarak siyasal bir güç durumundadır. Bir güç, onu güç haline getiren maddi koşullar ortadan kaldırılmaksızın ve siyasal gücünün olumsuz sonuçları açık biçimde ortaya çıkmaksızın güç olmaktan çıkartılamaz.

Bugün Avrupa’da ordunun siyasal yönetim üzerinde bir etkisinin olmadığı, sivil yönetimin silahlı kuvvetlere tümüyle egemen olduğu iddiaları, silahlı kuvvetlerin Avrupa tarihindeki yerini ve sonuçlarını görmezlikten gelmektedir.

Sıkça “yukardan aşağı demokrasi” örneği olarak gösterilen Almanya’nın yakın tarihine bakıldığında, Alman silahlı kuvvetleri-

nin (*Werhmacht*) Nazi dönemindeki en üst seviyeye çıkan siyasal gücü, II. paylaşım savaşı sonunda yenilgiye uğratılmasıyla ortadan kaldırılmıştır. Ordu, Fransa’da ise, Ceza-yir savaşı ve ardından gelen OAS (Organisation de l’Armée Secrét) darbesinin başarısızlığa uğratılmasıyla siyasal güç olmaktan çıkmıştır. Aynı durum orduya dayanan İtalya’daki Mussolini faşist yönetiminin, İspanya’daki Franco rejiminin yıkılmasıyla ve Yunanistan’da Albaylar Cuntası’nın 1974’de Kıbrıs olaylarıyla yıkılmasıyla sağlanmıştır.

Tıpkı laiklik olayında olduğu gibi, kilise kanlı çatışmalar sonucunda siyasal iktidardan nasıl uzaklaştırılmış ve “uzlaşmacı” hale getirilmişse, silahlı kuvvetler de kendi siyasal gücünün yaratmış olduğu savaşlardaki **“utanç verici yenilgiler”**le geriletilmiştir.

Tüm bu tarihsel gerçekleri yok kabul ederek, “7. uyum paketi”yle yapılacak birkaç yasal düzenlemeyle Türkiye’de silahlı kuvvetlerin siyasal güç olmaktan çıkartılmasını, “sivil yönetim”in emrine girmesini beklemek saf bir aptallıktan başka birşey değildir.

Şüphesiz bunların dışında laiklik, demokrasi vb. konularında “hümanist” ve “kültürel” anlayışlar da mevcuttur.

Bunlara göre, demokrasi bir “kültür sorunu”dur. Bizim gibi “şark toplumları”nda “demokrasi kültürü” mevcut olmadığından, demokrasinin yerleşmesi ve kalıcı hale gelmesi olanaksızdır. Dolayısıyla bunlara göre, “demokrasi”, dıştan kontrol (AB gibi) edilen bir yapıya kavuşturulabilirse varolabilecektir.

Tartışmaların uzunluğundan, teorik içeriğinden, felsefi söylemlerinden sıkılmış küçük-burjuvaların kolayca benimsediği bu “kültürlü demokrasi” anlayışı, demokrasinin bir siyasal yönetim biçimi değil, bir “yaşam tarzı” olduğunu kabul eder. Bu yüzden, “demokrasi kültürü”nü önce “aile içinde” yaratılmasını savunurlar. Bu anlayış sahiplerinin ideal ailesi de “*Çocuklar Duymasını*” dizisinde kendi imgesini bulmuştur.

Bilinmesi gerekir ki, toplumlar için “yukardan aşağıya demokrasi” olmadığı gibi, “aşağıdan yukarıya demokrasi” de sözkonusu değildir. Bunlar içeriği olmayan, olayları ve süreçleri açıklamaya yaramayan boş, anlamsız söz yığınından ibarettir. Ülkemizdeki **temel sorun demokratik devrimin tamamlanmamışlığıdır**. Demokratik devrimin tamamlanmadığı sürece, ne laiklik sorunu, ne askeri darbe tehdidi ortadan kaldırıl-

maz. Bu nedenle, sorun, emperyalizme bağımlı, kapitalizmin yukardan aşağıya, dış dinamiklerle geliştirildiği geri-bıraktınlmış ülkelerde demokratik devrimin nasıl tamamlanacağı sorunudur.

Yukardan aşağıya, dış dinamiklerle kapitalizm geliştirilerek feodal üretim ilişkilerinin (zaman içinde) tasfiye edilmesi, doğrudan demokratik bir yönetimin oluşturulması ile özdeş değildir. Aynı şekilde, silahlı kuvvetlerin (ordu), bir yandan feodal üretim ilişkileri ve bunların egemen sınıflarının tasfiyesinde siyasal zor gücü olarak belirleyici ve sonuç alıcı bir güç olarak kullanıldığı; diğer yandan demokratik devrimi gerçekleştirmeye yönelik devrimci mücadelenin önlenmesi ve ezilmesi için kullanıldığı bir ülkede “siyasal güç” olmaktan çıkartılması olanaksızdır.

Demokratik devrim gerçekleştirilmeksizin, mevcut siyasal, askeri, ekonomik, kültürel vb. ilişkilerin ve kurumların anti-demokratik niteliklerinin yasal düzenlemelerle ortadan kaldırılması, maddi yaşamın kendi dinamikleri ile çatışacağından, işlemez ve işlevsiz kalmaya mahkumdur. Dışsal ve yapay yollarla ordunun “onuru”nun aşağılanması, “gözden düşürülmesi”, kamuoyu nezdindeki “güvenilirliğinin” azaltılması ise, mevcut ordunun güçsüzleştirilmesini getirirse bile, yerine bir **başka silahlı gücün** geçmesini kaçınılmaz kılar. Çok bilinen ifadeyle, doğa boşluğa izin vermez. Etkisizleştirilmiş ve işlevsizleştirilmiş bir zor gücüyle devletin varolabilmesi olanaksızdır. Her koşulda, ortadan kaldırılan silahlı gücün yerine bir başka silahlı güç geçecektir. Bu diğer gücün adının “Avrupa Ordusu” ya da “Amerikan ordusu” olmasının fazlaca önemi yoktur. Bir zor gücüdür, bir askeri güçtür ve her zaman zor gücü olarak kendi egemenliğine karşı olan ve kendi egemenliğine boyun eğmeyen güçlere karşı kullanılacaktır.

Demokratik halk devrimi mücadelesi, toplumsal ve siyasal alanda demokratik ilişkilerin oluşmasını ve gelişmesini sağlar. Bugün bu gerçeği görmezlikten gelenler, demokratik halk devriminin gerektirdiği özverilerden, çatışmalardan kaçınmak isteyenler bilmek zorundadırlar ki, bunun dışındaki tüm yollar, uzun ve kanlı bir çatışma sürecine çıkar. Bu süreçte kimin zafer kazanacağı, kaybedenlerin ve kazananların ne bedeller ödeyeceği ise belirsizdir.

AB aracılığıyla, “Avrupa standartlarında

bir laiklik”e ulaşarak, “din ve vicdan özgürlüğü”nü garanti altına alacağını ve bu yolla “inanınların inandıkları gibi yaşamalarını” sağlayacağını düşünen “AB yanlısı şeriatçılar” da; “kan ve şiddet” ifade ettiğini düşündükleri demokratik halk devrimi dışında “barışçıl” ve “uzlaşmacı” yollarla laikliği koruyabileceklerine, ülkeye demokrasi getirebileceğine inanan küçük-burjuva “sol”cuları da bilmek zorundadır ki, barış ve uzlaşma, ancak iki durumda ortaya çıkar: Ya savaşan sınıfların birbirlerini altemedemedikleri, denge durumunda oldukları koşullarda, ya da savaşan sınıflardan birinin diğeri üzerinde zafer kazandığı, kendi iradesini kabul ettirdiği koşullarda.

İşte bugün Avrupa’da “uzlaşma geleneği” diye övgüler düzülen olgu bu koşullarla gerçekleşmiştir.

Savaşın, savaşın zorunlu koşulu olan özverilerden, zorluklardan kaçan küçük-burjuvaların “barış” ve “uzlaşma” arayışları, hiçbir biçimde **savaş dışı** yollarla gerçekleşemez. Kendileri için “ideal” kabul ettikleri “anglo-sakson uzlaşma geleneği”, *Magna Carta*’dan itibaren İngiltere’de süregiden aristokrasi ile burjuvazi arasındaki sınıf savaşımının yıkıntıları üzerinde kurulan ve bu savaşımın denge durumunu ifade eden İngiliz mutlak monarşisinin kuruluşuyla gerçekleşmiştir. Kendilerine ideolojik bir temel sağladığını kabul ettikleri Gramsci’nin sözleriyle ifade edersek, bu durum, “içinde mücadelede bulunan güçlerin **yıkım halinde dengeye geldiği, mücadelenin devamı halinde sonuçta karşılıklı yok olmadan kaçınmayacakları için** iki tarafın da birbirleriyle dengeye geldiği bir durumu dile getirir”.*

Ülkemiz somutunda ise, gerek laiklik konusunda, gerekse ordunun siyasal yönetimdeki gücü ve ağırlığı konusunda bir “denge” durumu, güçlerin “yıkım halinde dengeye geldiği, mücadelenin devamı halinde sonuçta karşılıklı yok olmadan kaçınmayacakları” bir durum ortaya çıkmamıştır ve mevcut değildir. “Taraflar” güçler dengesinin konjonktürel durumuna bağlı olarak değişik taktikler uygulamaktadırlar. Kimi zaman bu taktikler “çatışma” özelliğine sahipken, kimi durumda “uyum”, “uzlaşma” şeklinde ortaya çıkabilmektedir. Ancak her durumda, konjonktürel ve taktikseldir.

* Gramsci, *Modern Prens*, s: 102.

Bugün “tarafklar”, iç ve özellikle dış “müt-tefikler” kazanarak birbiri üzerinde üstünlük sağlamaya çalışmaktadırlar.

AKP'nin yapmaya çalıştığı gibi, kendi-sinden istenen tüm talepleri yerine getirerek Amerikan emperyalizmiyle “ittifak” peşinde koşarken, her türlü dış desteği önsel olarak kabul eder hale gelmiştir. Bunun en son örneği, **Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu**'nun “Ağustos ayında Türk ordu-sunda yapılacak değişiklikler, ilk kez önce-kilerden farklı olacak. Ordudaki bazı deği-şikliklere hükümetin müdahale etmesi ihti-mali var. Gelişmeleri dikkatle izliyoruz” açıklaması olmuştur.*

Bu süreçte, düne kadar küçük-burjuva-zinin “sol” kanadının desteğine dayanmak-la yetinen Genelkurmay hiyerarşisi de yön değiştirmiştir. Genelkurmay, AKP'nin Ame-rikan emperyalizminin tüm isteklerini yerine getirmeye dayanan “ittifak” girişimleri karşısında, “ben onlardan daha fazlasını ve gönüllü olarak yapam” diyerek devreye gir-miştir. Bugün Irak'a asker gönderilmesi konu-sunda Genelkurmay ile AKP yönetimi arasında başlayan “yanış”ın arka planında bu “ittifak” arayışları yatmaktadır.

Bu durumu *Kurtuluş Cephesi*'nin geçen sayısında şöyle ortaya koymuştuk:

“Türkiye'nin Amerikan emperya-lizminin istediği bir ‘koalisyon gücü’ haline getirilmesi için, iki kesim bir-biriyle çatışınlarak sonuç alınmak is-

tenmektedir. Bir bakıma Amerikan yönetimi, eski ‘iti ite kırdırma’ politi-kasını uygulamaya sokmuştur.

Wolfowitz'in açıklamasında orta-ya konulduğu gibi, bir tarafta ‘geçen yüzyılın anılarıyla beslenen’ ‘laik-mil-liyetçiler’, diğer tarafta ‘liberal-şeriat-çılar’ bulunmaktadır. Ordu ve sivil bü-rokrasi içindeki ‘geçen yüzyılın anıla-ryıyla beslenen milliyetçiler’e karşı AKP'nin ‘liberalizm’i harekete geçiri-lirken, AKP'nin ‘şeriatçılığına’ karşı ordu ve sivil bürokrasinin ‘laikçiliği’ harekete geçirilmektedir. Ve her za-man olduğu gibi, bu ‘savaş’ ‘medya’ aracılığıyla yönlendirilmektedir.”**

Bugün “yukardan aşağı demokrasi”, Irak'a Amerikan emperyalizminin hizmetin-de asker gönderilmesi olayında yaşandığı gibi, “biz gönderdik” (AKP) ile “biz gittik” (Genelkurmay) arasında gidip gelmektedir.

Tüm küçük-burjuva aydınları bilmelidir ki, şeriatçılığa ve militarizme karşı halkın silahlanmasına dayanan bir silahlı güç yaratılmadığı ve bu silahlı gücün zaferi sağlanamadığı sürece, gelecek olan “demokrasi” ve “uzlaşma” değil, yeni ve daha büyük siya-sal çatışmalardır.

Bu çatışma ortamında, Gramsci'nin ifa-desiyle, “yabancı bir gücün nöbetçiliğinde bir mezar banışı” kurulacaktır. Bu “yabancı güç”ün AB ya da ABD olması hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

* Şüphesiz Papandreu'nun bu açıklaması AKP'nin dış destek arayışlarının ortaya çıkardığı bir gelişme-dir. Ancak Yunanistan dışişleri bakanının böylesine açık biçimde Türkiye'nin iç siyasal ilişkilerine müda-hale edici açıklaması, bir dönemlerin popüler söy-lemi ile, tam bir “taktik hevalım”dır. Ordunun Tür-kiye'deki oligarşik yönetim içindeki yerini ve gücünü çok iyi bilen Yunanistan, AKP'nin bu dış destek arayışını fırsat bilerek ordunun güçsüzleşmesinden yana olduğunu ortaya koymuştur. Yunanistan, zayıf-latılmış ve etkin bir siyasal güç olmaktan çıkartılmış bir ordunun varlığı koşullarında, kendi isteklerini Türkiye'ye kolaylıkla kabul ettireceğini hesapla-maktadır. AKP ise, bu tür dış desteklerle orduyu etkisizleştirilebileceğini ve kendi şeriat anlayışına uy-gun düzenlemelere karşı darbe olasılığını ortadan kaldıracığını ummaktadır. Sonuçta, Yunanistan-Tür-kiye ilişkilerinde “düşmanımın düşmanı dostumdur” politikası bir kez daha yaşam alanı bulur hale gel-miştir. Ama bu politika, kısa dönemde “dostluk” gösterileriyle bazı “ilerlemeler” sağlasa bile, uzun dönemde tarihsel düşmanlıklar ve güvensizliği daha da pekiştirecektir.

** *Kurtuluş Cephesi*, “Amerikan Emperyalizminin Sopaları ve Sopaçıları”, Sayı: 73, s. 26, Mayıs-Hazi-ran 2003.

Düşük Yoğunluklu Çatışma Ya da “Başı Kesilmiş Tavuk”

“Irak’ta ABD askerlerine yönelik saldırılar gün geçtikçe yoğunlaşırken, bu ülkedeki durumun bir gerilla savaşına dönüşüp dönüşmediği Washington’da yoğun olarak tartışılıyor. ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Irak’ta Amerikan askerlerinin karşılaştığı saldırıların bir gerilla savaşı olmadığını söyledi. Bu tartışmaları yapanların Vietnam özlemi içinde olduğunu söyledi.

Rumsfeld, ABD güçlerinin gerillalarla değil, yağmacı, suçlu, yabancı teröristler ve Baas rejiminin kalıntılarıyla karşı karşıya olduğunu iddia etti. Irak’ın özgürleştirilmesinin tamamlandığını belirten ABD Savunma Bakanı, teröre karşı savaşın ise uzun bir süre devam edeceğini söyledi.” (Gazeteler, 1 Temmuz 2003)

“Askeri terimlerle ifade edersem, Irak’ta bize karşı klasik gerilla kampanyası yürütülmektedir. Bizim askeri doktrinimizde buna düşük yoğunluklu çatışma adını veriyoruz.” (Gen. John Abizaid, ABD Irak işgal ordusu komutanı, 17 Temmuz 2003)

W. Bush’un savaşın resmen sona erdiği ni ilan ettiği 1 Mayıs’tan itibaren Irak’ta Amerikan askerlerine yönelik silahlı saldırılarda hemen her gün birkaç Amerikan askeri öldürülmektedir. Savaşın sona erdiği ilan edildiği tarihte ABD ve “koalisyon güçleri”nin “resmi” toplam kaybı 193 iken, bu sayı 28 Temmuz itibarıyla 289’a yükselmiştir. Bu gelişme karşısında ABD’de hemen herkes “Irak’ta ne oluyor?” sorusunu sormaya başlamıştır. Rambo filimleriyle, Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla, çok bilinen ifadeyle,

“Vietnam sendromu”nun kaybolmaya başladığı bir dönemde ortaya çıkan bu soru, kaçınılmaz olarak, ABD kamuoyunda “Irak yeni bir Vietnam mı olacak?” kaygısı yaratmaya başlamıştır.

Rumsfeld’in 1 Temmuz’daki açıklamasıyla “ABD güçlerinin gerillalarla değil, yağmacı, suçlu, yabancı teröristler ve Baas rejiminin kalıntılarıyla karşı karşıya olduğunu” açıklaması ve ardından gelen yeni saldırı ve ölüm haberleri ABD kamuoyunun kaygı ve korkularını gidermeye yetmemiştir.

Özellikle Bağdat çevresinde meydana gelen saldırıların giderek yoğunlaşması ve Amerikan işgal birliklerinin bu saldırıları önlemekte çaresiz kalışı Pentagon'da yeni bir tartışmaya neden olmuştur. Bu tartışma, Irak'a yönelik başlatılan saldırının ilk haftasında Rumsfeld ve "ekibi" ile Pentagon'un "diğer yetkilileri" arasında yaşanan strateji tartışmalarıyla benzerlik oluşturmaktadır. CENCOM'un (ABD Irak işgal komutanlığı) yeni atanan komutanı Gen. J. Abizaid'in saldırıların "klasik gerilla kampanyası" olduğunu açıklamasıyla bu tartışma kamuoyuna yansımıştır.

Saddam Hüseyin'in oğulları Udey ve Kusey'in Musul'da altı saat süren bir çatışmadan sonra öldürüldüğünün açıklanması, ardından başlatılan kontra-gerilla operasyonları, hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde Amerikan emperyalizminin Irak'da gerilla savaşı ile karşı karşıya olduğunu kabul ettiğini ortaya koymuştur.

Bugün Irak'ta Amerikan işgal güçlerine karşı gerçekleştirilen silahlı eylemlerin gerilla eylemleri olduğundan artık kimsenin şüphesi kalmamıştır. Artık tartışma konusu olan, bu gerilla eylemlerini kimlerin gerçekleştirdiği ve buna karşı Amerikan emperyalizminin klasik kontra-gerilla yöntemlerinin ne denli etkili olacağıdır.

Udey ile Kusey'in öldürülüş tarzı, ölüm fotoğraflarının yayınlanması, ev baskınları, kitlesel tutuklamalar, Amerikan emperyalizminin CIA'nın elkitablarında yer alan klasik kontr-gerilla yöntemlerini kullanmaya başladığını göstermektedir. Bizlerin çok iyi bildiği gibi, bu kontra-gerilla yöntemleri, kitle ve kadro pasifikasyonunu sağlamak amacıyla her türlü işkence ve katliamın gerçekleştirilmesinden başka birşey değildir.

Irak'ta Amerikan işgaline karşı gerçekleştirilen silahlı eylemlerin gerilla eylemleri olduğu ne denli açıksa da, bunların bütünsel bir stratejik çizgiye sahip merkezi bir örgütlenmenin gerçekleştirdiği eylemler olup olmadığını henüz açıklığa kavuşmamıştır.

Bu "direniş", doğrudan Irak ordusunun ve Baas partisinin "milli mukavemet" hareketinin bir parçası olabileceği gibi, değişik grupların kendi amaç ve çizgilerine göre gerçekleştirdikleri silahlı eylemler olabileceğine de sahiptir.

Ancak eylemlerin yapılış tarzı, Amerikan işgal komutanı Gen. J. Abizaid'in kabul ettiği gibi, belli bir askeri eğitime ve askeri ör-

gütlenmeye dayandığını göstermektedir. Bu da, **düzenli birlikleri yenilmiş orduların** yürüttüğü tip bir gerilla savaşı olasılığını güçlendirmektedir.

Ülkemizde "sivil savunma" ya da "milli mukavemet" olarak adlandırılan, resmi adı "Memleket İçi Düşmana Karşı Silahlı Müdafaa" olan bu tip gerilla savaşı yasa da şöyle tanımlanmaktadır:

"Ülkemizin kıyı ve sınırlarının uzunluğu nedeniyle vâki olabilecek tecavüz ve taarruzlara karşı yurdumuzun her yerinde kâfi kuvvet bulundurulmasındaki güçlükler dikkate alındığında, düşmanın serbest toplanmasına ve harekete geçmesine mani olmak ve mümkünse düşmanları yok etmek maksadıyla, askerlik mükellefiyeti dışındaki halkımızdan icabeden yerlerde silahlı teşkilât vücuduna getirmek ... fevkalade hallerde ve seferde havadan kıt'a indirmelerine, paraşütçülere, denizden çıkarmalara ve hudutlardan sızmalara karşı düşmana silahla mukavemet etmek."

Aynı yasanın gerekçesinde "Önceden, çok iyi bir hazırlık yapılmamış ve topyekûn bir savaşta cephe ve cephe gerisinde herkesin ne yapacağı belirtilmemişse, barış düzeninden savaş düzenine geçilinceye kadar, kazanılma şansı olmadan savaşın bitebileceği şüphesizdir" denilerek, bu tip gerilla savaşının önceden planlanıp örgütlenileceği açıkça ortaya konulmuştur.

İşte bugün Irak'ta meydana gelen gerilla eylemlerinin, tüm devletlerin işgal koşullarına göre oluşturdukları sivil-askeri örgütlenmenin bir ürünü olduğunu söylemek pekala mümkündür.

Adı ne olursa olsun, düzenli orduların yetersiz kaldığı ya da yenilgiye uğratıldığı koşullarda, "düşmanın serbest toplanmasına ve harekete geçmesine mani olmak ve mümkünse düşmanları yok etmek" amacıyla oluşturulan örgütlenme gerilla savaşını esas alan "silahlı direniş" örgütlenmesidir.

Bir devletin "işgalci düşmana" karşı "silahlı direniş" yürütmesi, hareketin ilerici, ulusal bağımsızlıkçı olduğu anlamına gelmediği gibi, ulusal bir hareket olması da zorunlu değildir. Burada sözkonusu olan, hareketin politik ve ideolojik niteliği değil, askeri özelliğidir. Bu hareketin askeri özelliği, gerilla savaşını temel almasıdır.

"... gerilla savaşı kavramı, kavram

olarak tek başına nitelik belirleyici değildir.

Merkezi otoriteye karşı mahalli mütegalibe de, düzenli birlikleri yenilmiş bir ordu da düşmanına karşı gerilla savaşı yürütebilir.”*

Bu nedenle, bir silahlı hareketin gerilla niteliği taşımasına bakarak, o hareketin politik niteliğini saptamak olanaksızdır. Bu bağlamda diyebiliriz ki, bugün Irak'ta Amerikan işgal güçlerine karşı gerçekleştirilen silahlı eylemler, sözcüğün askeri anlamıyla, gerilla eylemleridir ve işgalci emperyalist güçlere yöneldiği ölçüde **haklı bir savaştır**.

Gerçekleştirilen silahlı eylemlerin haklı bir savaşın eylemleri olduğu gerçeğini görmezlikten gelerek, eylemlerin kim tarafından ve hangi amaçla yapıldığını öne çıkartmak, Amerikan emperyalizminin işgalini meşrulaştırmaktan başka bir anlamı yoktur.

Şüphesiz bu konuda da Amerikan emperyalizminin “tetikçileri” boş durmamaktadır. M. Ali Birand'la “baş tetikçi”liği kimseye bırakmayan Cengiz Çandar şöyle yazmaktadır:

“Uday ve Kusay'ın Musul'da bertaraf edilmesiyle, Irak'ın ayağa kalkmasına yönelik 'direnış', başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecektir.

Şu an için, Irak halkının ezici çoğunluğuna 'gözünüz aydın'; Türkiye'deki 'cehalet ve tarih körlüğü koalisyonu'na ise 'başınız sağolsun' demek gerekecek...”**

Kin ve nefret dolu bu sözler, Saddam ve çocuklarından daha çok, Irak'ta Amerikan emperyalizmine karşı silahlı eylemler gerçekleştirenlere ve bu eylemleri işgalci güçlere karşı yürütülen haklı bir savaşın, direnişin parçası olarak kabul edenlere yöneliktir. Cengiz Çandar, sadece Irak'ta değil, ülkemizde ve başka ülkelerde de, Amerikan emperyalizmine yönelik her türlü silahlı ve silahsız direnişin “tavuk gibi” boğazlanmasını ve başının koparılmasını istemektedir.

Amerikan emperyalizminin askeri doktrinine göre “düşük yoğunluklu çatışma” olarak adlandırılan gerilla savaşının sürdürülmesi ve geliştirilmesi, herşeyden önce bu savaşı yürüten gücün sınıf niteliğine ve ideo-

lojik-politik çizgisine bağlıdır. Geçmiş dönemin Arap küçük-burjuva milliyetçi-devrimci hareketi olan Baas'ın sınıf özelliği gerilla savaşının sürdürülebilmesi ve geliştirilebilmesi için önemli zaafllara sahiptir. Ancak bu, Irak'ta Amerikan işgal güçlerine karşı gerçekleştirilen silahlı eylemlerin “tavuk gibi” boğazlanacağı ve devrimci bir halk kurtuluş hareketine dönüşmeyeceği anlamına gelmemektedir.

Dahası, Irak'taki silahlı direnişin, Cengiz Çandar gibi soysuzların istediği gibi “başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecek” olması, bugün Amerikan emperyalizminin içine düştüğü tedirginlik ve korkuyu ortadan kaldırmamaktadır. Bağdat'ta Amerikan askerlerinin fotoğraflarını çeken ve içlerinde “globalizm” yandaşı Yalçın Doğan'ın da yer aldığı “Türk gazeteciler”in gözaltına alınması bile, Amerikan işgal güçlerinin “başı kesilmiş tavuk”tan bile ne denli korktuklarını açıkça göstermiştir.

Yukarda da belirttiğimiz gibi, bu durum, “düşük yoğunluklu çatışma” kim tarafından yürütülüyor olursa olsun, Amerikan emperyalizmini zor durumda bıraktığı ve giderek Irak çapında kontr-gerilla yöntemlerinin yaygın biçimde kullanmasını gündeme getirmektedir. Amerikan emperyalizminin “düşük yoğunluklu çatışma” doktrinine uygun olarak gerçekleştireceği toplu tutuklamalar, işkenceler, katliamlar, her çeşit pasifikasyon yöntemleri, her koşulda, Irak'ta bir Vietnam görünümünü ortaya çıkaracaktır ve bu yüzden çıkarmaya başlamıştır.

1980 sonrasında devrimci mücadeleye saldırmanın ve devrimcilere küfür etmenin “para” getirici bir meslek haline gelmesiyle birlikte, tüm tarihsel olaylar ters-yüz edildiği gibi, Vietnam halk savaşı da ters-yüz edilmiştir.

“Irak ikinci bir Vietnam olmayacaktır”, “Uday ve Kusay'ın Musul'da bertaraf edilmesiyle, Irak'ın ayağa kalkmasına yönelik 'direnış', başı kesilmiş bir tavuk gibi bir süre daha debelendikten sonra, çok muhtemeldir ki, ezilecektir” sözleri bu ters-yüz edilmişliğin inancıyla ulu orta söylenmektedir.

Herkes bilmek durumundadır ki, “düşük yoğunluklu” olsun olmasın, varolan her “çatışma”, her durumda iki tarafı öngerektirir. Tek bir tarafın kendi kendine yaptığı bir savaş dünyada mevcut değildir. Vietnam, Amerikan emperyalizminin işbirlikçi güçlerle

* Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III*.

** Cengiz Çandar, *Tercüman*, 25 Temmuz 2003.

işlerini yürütmeye çalıştığı, ancak işbirlikçilerin yetersiz kaldığı koşullarda “komünizmi engellemek” demagojisiyle giriştiği bir işgal hareketidir.

Her işgalin amacı, ülkeyi tümüyle **dene-time almak** ve buna paralel olarak ülkeyi istenildiği gibi yönetmektir. Bu nedenle, işgalin birinci aşaması işgal güçlerinin ülkeye girmesi iken, ikinci aşaması ülke çapında denetimi ele geçirmektir. Bu nedenle, hiçbir direnişle karşılaşmaksızın ülkeye girmek ve denetimi sağlamak, tüm işgalcilerin idealidir. Burada işgal güçlerine karşı direnişin, işgalin ilk gününden itibaren başlayıp başlamayacağı, ülke içindeki sınıf ilişkilerine ve kitlelerin işgal karşısında takındıkları politik tutuma bağlıdır. Ama her durumda, işgal, bir ülkenin bir başka ülke tarafından ele geçirilmesi, kendi isteklerini o ülkeye işgal aracılığıyla kabul ettirmesidir. Ülkemizdeki mandacıların bir zamanlar savunduğu gibi, Amerikan işgali ve işgal yönetiminin, bir başka ülkenin (örneğin İngiltere'nin) işgali ve işgal yönetiminden daha farklı yöntemler kullanması, işgal olayını ve bu ülkede kendi isteklerine, çıkarlarına uygun bir yönetim ve faaliyet yürüteceği gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Tarih bilincini yitirmiş olanlar, böyle bir uygulamanın, er ya da geç bir iç direnişe neden olduğunu ve olacağını unuturlar. Genellikle yeni işbirlikçi burjuvazi ile işbirlikçiliğin kendisine bireysel çıkar sağlayacağını sanan küçük-burjuvaların inancına göre, eğer bir ülke insanların tümü, işbirlikçiliğin kötü bir şey olmadığını, kendi yararlarına olduğunu düşünürler ve inanırlarsa, işgal olayı iyi birşey olacaktır, ülkeye “barış ve refah” getirecektir!

Felsefik olarak nesnel gerçekliği reddeden bu düşünce, sonal olarak, gerçeğin somutluğu ile yüzyüze gelene kadar kendini aldatmanın bir aracı olur.

Amerikan emperyalizmi ne planlar ve ne isterse istesin, emperyalist bir ülke olmanın bir adım ötesine geçemez. Emperyalizm de, bir başka ülkeyi ve ülkeleri sömürme-siz varolamaz. Bu da, sömürgelerde ulusal bilinci uyandırır ve ulusal birliği sağlar. Açık işgal koşulları ise, bu uyanışı ve birliği çok daha hızlı gerçekleştirir.

Ertuğrul Özkök ve diğer işbirlikçiler “ABD'nin Irak'taki geleceğini nasıl görüyorsunuz? Burası bir Vietnam mı olacak, yoksa ABD duruma hâkim olacak mı?”, “ABD'nin

Irak'ta başarısızlığa uğraması Türkiye'nin lehine midir, aleyhine midir?” diye sorular sorarak, geleceği tahmin etmeye çalışmaktadırlar. Bölgenin “en büyük”, “en güçlü devleti” olduğunu iddia ettikleri devletlerinin yüzbinlerce görevlisinin bile tahmin yapmadığı, bizzat Amerikan emperyalizminin bile gelecekte ne olacağı konusunda hiçbir öngörüye sahip olmadığı ve hatta bu nedenle “müşterek bahis” düzenlemeye bile kalktığı bir ortamda, Ertuğrul Özkök gibilerinin falcılıkları, olsa olsa borsada kaybetmeye doyamayan ve şimdi Pentagon'un “siyasal analiz piyasası”nda para kaybetmeye aday olanların arayıp da bulamayacakları “tiyo”dan öteye geçmez.*

Adlarına büyük büyük “stratejik araştırmalar” sıfatı eklenmiş yüzlerce kuruluş dünyanın siyasal geleceğinin ne olacağını araştırırken, büyük büyük “adamlar” “tink-tank”larda boş boş konuşmalarla kamuoyunu aldatmaya çalışırken, işlerin “siyasal analiz piyasası” adı altında “müşterek bahis” konusu haline dönüşmüş olması bile, emperyalizmin önünü göremediğinin en açık kanıtıdır.

Yine de meraklı küçük-burjuva sormayı sürdürecektir: Irak'taki silahlı eylemler sürecektir midir?, Irak'taki silahlı eylemlerin giderek yaygınlaşması ve kitlesel eylemlerle bütünleşmesi Amerikan emperyalizminin bölgeden çekilmesine neden olacak mıdır? ve nihayet bu durumda meydana gelecek olaylar Orta-Doğu'nun daha da kanşmasına yol açarak Türkiye için olumsuz sonuçlar yaratacak mıdır?

Ertuğrul Özkök, Cengiz Çandar ve M. Ali Birand gibi işbirlikçiler bir yana, Tony Blair ve W. Bush'un yeminler ederek, andlar içerek geleceğe ilişkin yaptıkları açıklamaların inandırıcı olmadığı bir ortamda, bu ve ben-

* Gazetelerde yer alan Pentagon kaynaklı bir haberlere göre, ABD Savunma Bakanlığı bünyesinde kurulacak siyasal analiz piyasası adlı birimde, şahıs ve şirketlerin, Ortadoğu ülkelerinin kaderi hakkında bahse girmeleri ve bundan para kazanabilmelerini sağlayan “müşterek bahis” açılması planlanmıştır.

Plana göre bahisçiler, aralarında Türkiye'nin de bulunduğu sekiz Ortadoğu ülkesinde, suikast, savaş, terör eylemi, ekonomik kriz ve darbe beklentileri gibi konularda birbirleriyle iddiaya girebilecek.

Bahislere konu olabilecek ülkeler ise, Irak, İran, İsrail, Mısır, Suriye, Suudi Arabistan, Ürdün ve Türkiye'den oluşmaktadır.

zeri sorular sorulmaya devam edecektir.

Bilinmesi gereken ilk gerçek, Amerikan emperyalizminin milyarlarca dolar harcayarak Irak'ı "imar" edemeyeceği, Orta-Doğu'nun "en gelişmiş, en demokratik, en refah içinde yaşayan" toplumu haline getiremeyeceğidir. Yapabileceği tek şey, mümkün olduğu kadar kendine sadık işbirlikçiler bulmak, bu işbirlikçilere dayanarak işbirlikçi bir ordu kurmak ve bu ordu aracılığıyla Irak'ta kendi çıkarlarını gerçekleştirmektir. Ve bu çıkarlar da, herkesin bileceği gibi, Irak petrollerinin ve diğer kaynaklarının Amerikan tekellerinin daha fazla kâr edebilmeleri için yağmalanmasıdır. Bu yağmadan küçük kırıntılarla beslenecek işbirlikçi yöneticiler ve işbirlikçi ordu dışında kalan Irak halkı ise, bu gelişmeler karşısında ya boyun eğecek ya da savaşacaktır.

Irak halkı, Amerikan işgaline ve sömürüsüne açıkça boyun eğse de, savaşa da, Türkiye'nin koşullarında hiçbir değişikliğe neden olmayacaktır. Değişim, on yıldır sürdürülen "globalizm" propagandasının boş bir söylem olduğunun açığa çıkmasıyla, emperyalizmin emperyalizm olarak varolduğu-

nun herkesçe görünür hale gelmesiyle çoktan gerçekleşmiştir.

Irak'ın yağmalanmasından alınacak birkaç ihale, satılacak birkaç ton mercimek vs. ile Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik bunalımdan ve borç yükünden kurtulamayacağı da ortadadır. Irak'a asker gönderme karşılığında Amerikan emperyalizminin vereceği söylenen bir milyar dolar ise, sadece AKP iktidarının birkaç büyük başının zenginleşmesini sağlamaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Geleceğin bilinebilir diğer bir gerçeği de, günün birinde Cengiz Çandar gibi emperyalizmin "tetikçileri"nin, eğer fırsat bulup kapacağı o çok sevdikleri, uğruna her şeyi yapmayı, ihaneti ve yalanı göze aldıkları, cinayetlerini ve işkencelerini savundukları Amerika'ya atamadıkları takdirde, bütün işbirlikçiler gibi, "başı kesilmiş tavuk gibi belenerek" son nefeslerini verecekleridir. Tavuğun başının dini kurallara göre kesilip kesilmeyeceğini ise, halkımızın siyasal bilinci belirleyecektir. "Düşük yoğunluklu çatışma"nın son gerçeği de budur.

Borsa “Yatırımcıları”nın Yüzü Ne Zaman Gülecek?

Kurtuluş Cephesi'nin okuyucularının bildiği gibi, ülkemizdeki ekonomik bunalımın derinleştiği, kriz halini aldığı dönemden itibaren, ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durumu ve dünya ekonomisindeki gelişmeleri değerlendirirken, insanların kolay yoldan para kazanabilecekleri umutları yaratılarak, borsaya yönlendirilmesi üzerinde ayrıntılı olarak durduk.

“*Menkul Kıymetler Borsası Kazandırıyor!*” başlıklı yazılarımızda, borsanın küçük-burjuvazinin mülk sahibi ve elinde birikmiş parası olan kesimlerinin mülksüzleştirilmesinin bir aracı olduğunun altını sürekli olarak çizdik.

Geniş bir “medya” propagandası ve yönlendirmesi (manipülasyon) ile tüm dikkatlerin borsaya yöneltildiği bu süreçte, borsa sözcüğü, giderek “piyasalar” haline dönüşmüş ve borsa simsarları ve spekülörleri “piyasa aktörleri” olarak tanımlanmaya başlanmıştır. Bilinen ve kullanılan tüm kavramlarda yapıldığı gibi, bu yeni ve içeriksiz sözcüklerle, borsanın gerçek niteliğinin bilinmesinin önüne geçilmeye çalışılmıştır.

Süreç öylesi bir noktaya gelmiştir ki, borsa ve borsa simsarları ve spekülörleri, “piyasalar” ve “piyasa aktörleri” olarak ülkenin tüm ekonomik, sosyal, siyasal, askeri ve kültürel yaşamını belirleyebilecek güce ulaşmıştır. Herhangi bir bakan borsada meydana gelen “dalgalanmalar”la görevinden istifa ettirilebilmiş, TBMM’den çıkartılacak yasalar borsanın vereceği “tepkiye” göre şekillendirilmeye başlanmıştır. Ve herkesin bildiği gibi, Şubat 2001 krizine gelinmiş ve ardından ülke ekonomisinin yönetimi tümüyle IMF’ye devredilmiştir.

2002 yılının ortalarına gelindiğinde “ekonomik krizden çıkıldığı” beyanları verilmeye ve giderek ekonominin nasıl düzeldiğine ilişkin veriler “medya”da yayınlanmaya başlamıştır.

İşte böylesine işlerin “düzeldiği” bir ortamda, “medya” ve “piyasa aktörleri” aracılığıyla hükümet devrilmeye çalışılmış ve başarlamadığı yerde erken seçime gidilmiştir.

IMF’den gelen ve gelecek olan milyarlarca dolardan pay kapma umutlarıyla bir kez daha borsaya yönelen küçük-burjuvalar, AKP’nin tek başına ve büyük bir çoğunlukla seçimleri kazanması üzerine coşmuşlar ve sevinç çığlıkları atmaya başlamışlardır. AKP’nin şeriatçılığı da, dünya ekonomisinin içinde bulunduğu durum da kolayca bir yana bırakılmıştır. Artık varsa da yoksa da, “düze çıkan” ekonominin “nemasından” pay kapma yarışı başlamıştır.

3 Kasım seçimlerinin sonrasındaki “ilk işlem günü”nde borsa 11.947 seviyesindeyken, 18 Kasım’da 15.000’ler seviyesini yakalamış ve “böyle zamanlarda çok normal olan kâr realizasyonu” sonucunda “seans sonu”nda 14.058 seviyesinden kapanmıştır.

5 Kasım’dan itibaren “küçük yatırımcı”nın “alma” geçmesiyle birlikte borsanın yüzü gülmüş ve işlem hacmi 1,5 milyar dolar seviyesine çıkmıştır.

Değişik siyasi partilerin iktidar olduklarında yapmayı vaad ettikleri şeyler karşısında “kaynağı nereden bulacaksın” diye soran “medya” ve küçük-burjuvalar, AKP’nin olmayan kaynaklara dayanan “duble yol”ları karşısında huşu içinde eğilmişlerdir.

Ancak geçen zaman borsa yatırımcılarının sevincini kursaklarında bırakmıştır.

2002 yılının sonlarında camilerde hutbeler okutarak, “herşey vatan için” diyerek doların fiyatını indirmeye çalışanlar, doların düştüğünü gördükçe sevinirlerken, bir süre sonra TL'nin “aşırı değerlendirildiği”nden söz ederek yeni bir ekonomik krizin kapıda olduğunu söylemeye başlamışlardır.

Amerikan emperyalizminin Irak saldırısına katılarak elde edileceği varsayılan 28 milyar doların “II. tezkere”nin mecliste kabul edilmemesi üzerine ellerinden kuş gibi uçtuğuna yanarlarken, doların düşmesiyle borsanın yeniden yükseleceği umuduyla teselli bulmaya çalışmışlardır.

Enflasyon rakamlarının “beklenenden düşük” çıktığı ve giderek “eksi”ye düştüğü; GSMH'nin %7'ler düzeyinde büyüdüğü; üretimin arttığı; ihracatın giderek büyüdüğü şeklindeki verilerin ve haberlerin birbiri ardına gelmesi üzerine gülümsemeye başlayan “borsa yatırımcıları”, AKP'li bakanların birbiri ardına yaptıkları “kriz geliyor” açıklamaları karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdir.

Herşey böylesine iyi giderken borsanın da giderek yükseleceğini engin ve derin ekonomist burunlarıyla düşünen “küçük yatırımcıları”ın şaşkınlığı, bono faizlerinin “reel getirisinin” çok yüksek olduğu, bunu ülke ekonomisinin kaldıramayacağı, TL'nin aşırı değerlendirildiği vb. haberlerle bir kat daha artmıştır.

4 Temmuz günü İMKB-100 endeksinin değeri 10.502 iken, 30 Temmuz günü 10.478 olması, “borsa yatırımcıları”nın şaşkınlıktan dona kaldıklarının borsa endeksindeki yansıması olmuştur.

Onların hepsinin çok yakından izledikleri ve çok iyi bildikleri İMKB'nin kapanış değerleri şöyle olmuştur:

	TL olarak	\$ olarak
Ocak	11.032	392
Şubat	11.574	424
Mart	9.475	324
Nisan	11.509	427
Mayıs	11.381	466
Haziran	10.884	450
Temmuz	10.561	435

Ocak sonu itibarıyla dolar 1.642.218 TL iken, bugün 1.430.146 TL'dir. TL'nin “aşırı değerlendirildiği” gözönüne alındığında, borsa endeksinin dolar olarak değeri çok daha düşüktür.

Ancak bunların hiçbir önemi ve değeri yoktur. Kolay yoldan para kazanma tutkusuyla, kolay yoldan para kaybetmenin ara-

cı olmuş olan borsaya yönelik “teveccüh”, her ulusal ve uluslararası sorunla birlikte daha da artmıştır. Bu yılın ilk yedi ayındaki işlemler hacimlerine bakıldığında bu durum daha net görülmektedir:

	Milyar TL	Milyon \$
Ocak	7.459.605	4.510
Şubat	6.972.077	4.308
Mart	7.318.680	4.421
Nisan	12.877.107	7.975
Mayıs	10.647.811	7.222
Haziran	7.703.730	5.438
Temmuz	5.256.019	3.783

Bu verilerden, “borsa yatırımcıları”nın Irak saldırısının Amerikan ekonomisi üzerinde “olumlu” etki yapacağını, işgal altındaki Irak'ta yeni “iş alanları” yaratılacağını umarak Nisan ve Mayıs ayında “alıma” geçtikleri açıkça görülmektedir.

Goethe'nin *Faust*'ta yazdığı gibi:“Ancak daima anlamsız şeylere yapışıp kalan/Haris elleriyle toprakları kazarak define arayan/Ve bir solucan bulunca sevinen dar kafalılar/Bütün ümitlerini kaybetmiyorlar.”

Hani “savaş, ekonomik krizlerin ilacı”ydı?, hani “savaşla” Amerikan ekonomisi canlanacaktı?

Herkesin gördüğü ve bildiği gibi, tüm “beklentilerin” aksine dünya ekonomisinde herhangi bir “olumlu gelişme” olmadığı gibi, resesyon ile deflasyonun birlikteliği giderek yaygınlaşmaktadır.

Ülkemiz ekonomisinde ise “olumlu sinyaller” yerini “kriz uyarıları”na bırakmıştır. Neredeyse hemen hergün gazetelerde “kriz” in yaklaşmakta olduğuna ilişkin onlarca yazı yayınlanmaktadır. Tüm “medyatik” ekonomi yazarlarında bir kriz “fobisi” egemen hale gelmiştir.

Borsacıların genel inançlarına göre, dolar yükseldiğinde “para” dolara aktığı için borsa düşer. Tersine dolar değer kaybettiğinde “para” borsaya akar ve borsa yükselir. Ama bugün dolar düşerken borsa da düşmektedir. Yine aynı inanç sahiplerinin engin ekonomi bilgilerine göre, enflasyon düştükçe bono faiz oranları ve dolayısıyla reel faiz oranları da düşmek zorundadır. Ama ne yazık ki, bu konuda da işler ters gitmektedir.

Ve herkes doların derdine düşmüştür. Artık tek beklenti, doların yükselmesi ve bu sayede borsa dahil, tüm ekonomik “göstergelerin” iyileşmesidir.

TL'nin “aşırı değerlendirildiği”ne ilişkin de-

gerlendirmelerle birlikte süregiden “kriz geliyor” edebiyatı, doların değer yitirmesine ilişkin yüzlerce değişik neden ortalıkta uçuşmaya başlamıştır.

Mercimek, nohut, çekirdek ihracatçısı “yeşil sermaye” kesiminin başını çektiği tüccar kesimi ulu orta Merkez Bankası’nın dolara müdahale etmesini isterlerken, dış ticaret açığının giderek büyüdüğü haberleri gazetelerde yer almaya başlamıştır. Dış ticaret açığının, ülke ekonomisinin iki büyük gelir kaynağından birisi olan turizmde meydana gelen “gerilemeler”in getireceği döviz açığıyla birleşerek cari işlemler açığını büyüttüğüne ilişkin veriler, ihracatta meydana gelen büyük “artış” rakamlarıyla telafi edilmeye çalışılırken, IMF ile yapılan ve kaçınıcı olduğu hiçbir önemi olmayan yeneden gözden geçirmelerin sonunda yeni “niyet mektubu” yayınlanarak ve Irak’a asker gönderme karşılığında alınacak bir milyar dolarlık Amerikan yardımı hesaplarıyla “piyasalar”ın “ateşi” söndürülmeye çalışılmaktadır.

Bu ortamda, Hurşit Güneş gibi “değerli ekonomist prof.’lar”ın bir zamanlar ülkenin ödemeler dengesi sorunu olmadığı, cari işlemlerin sürekli arttığı şeklindeki açıklamaları unutulmuştur. Oysa ki, 2002 yılında 12 aylık cari işlemler açığı 1.738 milyon dolar iken, bu yılın ilk üç ayında 2.368 milyon dolar olmuştur.

Herkesin bilebileceği, ama hiç kimsenin söylemeye cesaret edemediği (aksi halde borsanın düşeceği, dolayısıyla oraya yatırdıkları paralarının eriyeceğini hesapladıklarından) görünür gerçekler ise, arttığı söylenen ihracatın büyük ölçüde “**hayali ihracat**” olduğu ve DİE verilerinde görünen “üretim artışı” sayılarının bu “hayali ihracat”ın örtüsü olduğudur. Irak’a gönderildiği söylenen (ihrac edilen) mercimeklerin bozuk çıkmasının “ulusal onuru” zedeleyici olduğu yazılıp çizilirken, bunun “hayali ihracat” olduğunu görmezlikten gelmek, borsa ekonomistlerinin (geçen dönemin deyimleriyle “televoleci ekonomistler”in) birinci görevi haline gelmiştir.

Toplam dış borçlar ise, yılın ilk üç ayında 133,4 milyar dolar olmuştur. Geçen yıla göre 1.789 milyar dolar artmıştır. Bu artışın en önemli kalemi kısa vadeli dış borçlarda meydana gelen 1.516 milyar dolarlık artıştır. Doların değer kaybetmesi üzerine “reel sektör” en büyüklerinin kısa vadeli dış borç-

lanmaya yönelmeleri, aynı zamanda doların yükselişinin en önemli nedeni durumundadır. Yapılan hesaplamalara göre (Güngör Uras) borsada işlem gören ilk otuz büyük şirketin döviz açığı 4,3 milyar dolardır. Düşük kur koşullarında alınmış olan dış borçlarla ortaya çıkan bu döviz açığı, doların yükselmesiyle birlikte, şirketlerin altında kalamayacakları bir yük oluşturmaktadır. Bunların büyük ölçüde özel bankalar aracılığıyla alındığı düşünüldüğünde, dolar fiyatındaki artışın yaratacağı “kriz” in boyutları bugünden görülebilmektedir.

Şüphesiz “piyasa aktörleri” için “kriz” yeni “fırsatlar” yaratmak durumundadır. Her türden spekülasyonun yapılabildiği “kriz” koşulları borsa “yatırımcıların”ın arayıp da bulamadıkları bir ortam oluşturmaktadır. Herkes bu düşünceye katılmasa da, en azından kendileri böyle düşünmektedirler. Elbet bir gün onlar da kazanacaklardır!

Oysa herşeylerini çoktan yitirmişlerdir. Az çok aritmetik bilen herkesin kolayca bulabileceği bir gerçektir bu.

Ünlü “globalizmin gözdesi” ve vurguncusu Turkcell’in borsa macerasına bir kez bakmak bunu anlamak için yeterli olacaktır.

11 Temmuz 2000’de büyük reklamlarla ve törenlerle borsaya giren Turkcell’in hisselerinin ilk satış fiyatı 44.000 lira olmuştur. Dolar olarak değeri 7 cent’tir. İlk andan itibaren sürekli düşen Turkcell hisselerinin 2000 yılı sonundaki değeri 3 cent olurken, 2001 sonunda 0,3 cent’e düşmüştür. 2002 sonunda 0,6 cent’e yükselen Turkcell hisselerinin bugünkü değeri, dolardaki düşmeye karşın, aynı değerde kalmıştır.

Bu tabloya bakıldığında, 11 Temmuz 2000 tarihinde bir lot (1.000) adet Turkcell hissesi satın almış olan “yatırımcı”nın cebinden çıkan para miktarı 44 milyon lira, yani 70 dolardır. Büyük bir sabırla ve “televoleci ekonomistler”in “borsa uzun dönemli yatırım aracıdır” sözüne inanmış bu yatırımcının hisselerinin bugünkü değeri 6 dolardır.

Böylece üç yıl içinde 64 dolar kaybeden Turkcell “yatırımcısı”nın ilk yatırdığı paraya ulaşabilmesi için hisselerin %1.200 değer kazanması gerekmektedir. Turkcell’in borsa endeksindeki “ağırlıklı değeri” gözönüne alınarak yapılacak hesaba göre, bu düzeye ulaşıldığında İMKB-100 endeksinin 100.000 seviyesinde olması gerekmektedir.

Ancak bu, olayın dışsal görünümüdür.

Aynı zaman diliminde 70 dolar “piyasa”

dışı alanda yatırılmış olsaydı, yani doğrudan tasarruf mevduatı olarak bankaya yatırılmış olsaydı 330 dolara yükselmiş olacaktı. Ama bunun da hiç önemi yoktur! Turkcell “yatırımcıları”, üç yıl önceki 70 dolarının karşılığı olarak bugün elinde bulundurduğu 6 dolarlık hisse senediyle “mutlu” olmayı bilmek zorundadır.

Elbette borsada “eriyen” bu paraların ne olduğunu fazlaca merak etmek de gerekli değildir. Alanlar da, satanlar da ne olduğunu bilecek kadar “yetişkin” insanlardır. Hem belki Irak’a asker gönderilerek Amerika’dan alınacak bir milyar dolarlık yardımla ve üstüne üstlük Irak’ın “yeniden inşası”ndan alınacak bir GSM ihalesiyle işler düzelecektir! Yeter ki şu “kahrolsun Amerikan emperyalizmi” diye bağırıp çağıransınlar, gölge etmesinler!

Bunlar için Amerika’nın, Irak’ta Avrupa’nın kullandığı GSM sistemini değil de, kendi CDMA sistemini kuracağını da önemi yoktur.

Tüm bunlara rağmen, onlar da bir zamanlar belki “iyi insanlar”dı. Anne-babalarının ya da çocuklarının çok iyi bildiği gibi, borsa “yatırımcılığı” başladıktan sonra “de-

ğişmişlerdi”. Belki politik olarak kendilerini “sol”da tanımlıyorlardı, belki de ülkenin içinde bulunduğu durumun temelinde emperyalizme bağımlılığın yattığını düşünüyorlardı. Ama ne olduysa oldu, borsa macerasıyla birlikte “değiştiler”. Bir zamanlar, ülkenin insanlarını, gençlerini ve hatta kendi çocuklarını Amerikan emperyalizminin hizmetine vererek elde edilecek dolarların rüyasını görmezlerdi. Ve belki bir bürokrat olarak, bir memur olarak, dürüst, ahlaklı, görevini tam olarak yapan, rüşvet almayan bir insandı. Ama borsaya yatırdığı paralarının küçüldüğünü, kredi kartlarının temerrüt faizlerinin büyüdüğünü gördükçe “işini bilen memur” haline geldi. Ve şimdi yeniden gülebileceği, “insan gibi insan” olabileceği günlerin hayalini bile kurmakta zorlanmaktadır. Onun bu hayalinin gerçekleştirilmesi için son bir fırsat yeterli olacaktır, yeter ki Amerikanın istedikleri yerine getirilsin. Sonra... Belki tövbe olacak. Bir daha borsaya para yatırmayacak, işini layıkıyla yapacak, rüşvet almayacak, kısacası ailesiyle birlikte borsasız yeni bir yaşama başlayacaktır... Yeter ki borsa bir kez onun için yükselsin!

“Küçük-burjuva, eylem halinde toplumsal çelişkidir başka bir şey değildir. Durumu gereği çaresizdir, hem burjuva hem halk adamıdır. Büyük burjuvazinin görkemi karşısında gözü kamaşır, halkın çektiği acı yüreğini sızlatır. Yüreğinin derinliklerinde yan tutmadığı, en doğru denge içinde bulunduğu sanısıyla övünür. Çelişkiyi baş tacı eder, çünkü çelişki onun yaşamının temelidir.”

[K. Marks, Annenkov’a 28 Aralık 1846 tarihli mektubu]

Kitap ve Katalog isteme adresi:

Postfach 1414
55504 Bad Kreuznach
Deutschland

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Mail Adresi:

erisyay@kurtuluscephesi.com
erisyay@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
THKP-C/HDÖ : **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACIL SORUNLARI-I**
İLKER AKMAN : **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **OLİGARŞİ NEDİR?**
THKP-C/HDÖ : **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOGMA DEĞİL,
EYLEM KILAVUZUDUR-III**
THKP-C/HDÖ : **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
THKP-C/HDÖ : **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ
VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
THKP-C/HDÖ : **GRAMSCI ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
THKP-C/HDÖ : **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **“BDS” : BİR PRAGMATİK SAPMA**
THKP-C/HDÖ : **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
THKP-C/HDÖ : **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
THKP-C/HDÖ : **DEVİRİM PROGRAMLARI**
THKP-C/HDÖ : **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
THKP-C/HDÖ : **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
THKP-C/HDÖ : **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-I

KURTULUŞ CEPHESİ SEÇME YAZILAR-II

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi dergisinden]

